

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 892

HET RAADSEL VAN ROSSFIELD MANOR.

20 cent

De hond was met 5 — 6 sprongen bij den schutter.

NIEUWE SERIE

Het Raadsel van Rosfield Manor.

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN BERNARD GREY.

Charles Brand bleef met het ochtendblad in zijn hand Raffles strak aanzien. Het was ongeveer negen uur in den morgen, en de beide vrienden hadden dien dag om verschillende redenen zeer laat ontbeten in het fraaie, kleine huis, dat de groote avonturier onder den naam van Lord William Aberdeen sedert een jaar ongeveer bewoonde, in gezelschap van Brand, en met geen andere bedienden dan zijn reusachtigen chauffeur James Henderson, en zijn stokouden kamerbediende Gaston, wien hij reeds lang met een goed jaargeld rust had willen gunnen, hetgeen de oude man tot nog toe steeds hardnekkig geweigerd had.

Brand zat daar stokstijf, en zijn blauwe oogen hadden een angstige verwonderde uitdrukking.

Hij keek naar Raffles, hoe die volkomen rustig met zijn zilveren mes zijn visch behandelde en daar zoo rustig zat, alsof er dien nacht niet iets vreeselijks was gebeurd.

Eindelijk vroeg hij zacht :

— Heb je de ochtendbladen al gelezen, Edward ?

— Ik had er nog geen gelegenheid voor,

Brand. En toch had mijn nieuwsgierigheid geprikkeld moeten zijn. Dat wil je zeker zeggen ?

— Het kon wel eens wat anders geweest zijn dan louter nieuwsgierigheid. Het is mij nog steeds een raadsel, hoe je zoo kalm kunt zijn na zulk een gevaarlijken nacht. Ik neem echter in aanmerking dat je niet alles kunt weten, als je de ochtendbladen nog niet onder de oogen hebt gehad. Bernard Grey is dood.

Raffles liet voor een oogenblik de gebakken tong aan haar lot over, keek Brand strak aan en herhaalde :

— Dood ? Bedoel je, dat hij vannacht gestorven is ? Dat moet wel zoo zijn, want gisteren middag was hij nog springlevend, al liep hij naar de zestig. Hoe is hij gestorven ?

— Hij is vermoord, Edward.

Heel even liep er een trekking over het mannelijk gelaat van John Raffles.

Hij legde mes en vork uit de hand, en zijn oogen hadden een harden glans gekregen, toen hij kortaf verzocht :

— Wees zoo goed en lees het mij voor, Brand. Grey leefde nog, toen ik zijn huis binnen drong, dat weet ik volstrekt zeker.

— Hoe zoo ? Sliep hij dan niet ?
 — Hij sliep, maar hij werd wakker gemaakt.
 — Waardoor dan ? vroeg Brand zeer verwonderd. Ik kan toch niet aannemen, dat hij door jou is gewekt ? Dat je een meubelstuk hebt omgestooten misschien ?

Raffles schudde bestraffend het hoofd en gaf ten antwoord :

— Ik weet niet waarmede ik zulk een afbrekend oordeel verdiend heb, Brand. Ik kan mij niet herinneren dat ik ooit zulk een onhandigheid begaan heb. Behalve in de zaak van de Gouden Cobra, nu vier jaar geleden. Die onhandigheid had ons toen bijna het leven gekost. Maar ditmaal ben ik stiller geweest dan een muis.

— Waardoor werd Grey dan gewekt ?

— Door de telefoon !

Brand kon met moeite een kreet van verbazing weerhouden.

— Midden in den nacht ? riep hij uit.

— Het zal ongeveer een uur zijn geweest.

— En daardoor werd hij wakker en ging de telefoon beantwoorden ?

— Zoo is het. Je zult wel begrijpen, dat ik niet heb afgewacht, wat er verder geschiedde, zoodra ik hem op zijn bloote voeten boven mijn hoofd hoorde loopen, in zich zelf grommend. Het is daar zoo stil dat men alle geluiden kon hooren. Ik heb mijn boeltje bijeengepakt, daar mijn taak was afgeloopen, en ik heb zoo spoedig ik kon Rossfield Manor verlaten. Het komt mij nu voor, dat ik het eenige minuten te vroeg heb gedaan. Wellicht had ik die misdaad voorkomen.

Brand schudde langzaam het hoofd en zeide:

— Dat geloof ik haast niet, Edward ! En jij zult er evenzoo over denken, als ik je het voorloopige verslag van de zaak heb voorgelezen. Het is raadselachtig, dat moet ik je zeggen !

— Begin dan maar — ik luister.

Brand had het ochtendblad van de „Daily Mail” wat handiger opgevouwen, en begon met een zachte maar duidelijke stem te lezen.

Een raadselachtig geval.

Moord of ongeluk ?

Een kluisenaar op zijn Oud Kasteel vindt den dood.

In den afgeloopen nacht heeft op een der oude kasteelen ten Noorden van Londen een zeer zonderling voorval plaats gehad, dat het leven heeft gekost aan zijn bewoner,

Bernard Grey, een man van ongeveer zestig jaar, die in de omgeving voor menschenschuw en een weinig zonderling doorging.

Voor zoover men kon nagaan heeft hij volstrekt geen bloedverwanten, en hij woonde geheel alleen op het tamelijk uitgestrekte landgoed, in het oude huis, dat in het midden van de zeventiende eeuw werd gebouwd, en slechts in gezelschap van een oude huishoudster, die een weinig doof is, en twee reusachtige honden, die men in den omtrek zeer gevaarlijk acht, en waarvan er des nachts altijd een in zijn slaapkamer is, terwijl de tweede de wacht houdt op het erf, waar hij los kan rondloopen.

De leveranciers hebben dan ook van de oude Brigitta de goede raad gekregen, voorzichtig te zijn bij het betreden van het park, ook al waren de honden over dag meestal aan de ketting gelegd.

Er is ook nog een keukenmeid, maar die gaat iederen avond om half zeven naar huis.

Bernard Grey ging in de buurt voor zeer rijk door, en ook voor tamelijk gierig. Aan het oude huis werd niets gedaan, ofschoon herstellingen hier en daar dringend noodig waren, het prachtige park verwilderde, en hij ontving slechts hoogst zelden iemand. Hij maakte korte wandelingen, meestal in zijn eigen park, en was daarbij steeds vergezeld door de twee waakhonden. Na het vallen van de duisternis verliet hij zijn huis nooit. De oude huishoudster at bij hem aan tafel. Dat was ook gisteren het geval, en omstreeks half tien begaf de oude Brigitta zich ter ruste, na zich te hebben overtuigd, dat haar meester alles had, wat hij noodig kon hebben, dat wil zeggen zijn cognac, zijn spuitwater en zijn sigaren.

Zij weet volstrekt niet wanneer hij zich ter ruste heeft begeven, maar dat kan onmogelijk later dan half elf zijn geweest. Later liet hij het nooit worden.

De slaapkamer van den ouden zonderling bevindt zich op de tweede verdieping. Zij zelve slaapt daar ook, en haar slaapvertrek grenst aan dat van haar meester. Als hij iets noodig heeft en op het houten tusschenschot bonst, merkt zij dat, niet omdat zij het hoort, maar door de dreuning van het schot.

In den laatsten tijd werd zij eenige malen gewekt, omdat haar meester aanvallen had van benauwdheid. Zij vond hem dan met een blauw opgezet gelaat, overeind zittend in zijn groot bed, een ouderwetsch zeer zwaar

meubel, en bijna stikkend van benauwdheid. Zij hielp hem dan zoo goed zij kon, maar hij dwong haar om in de kamer te blijven. Altijd was daar ook een van de honden, die h aar echter nooit iets zouden doen.

Brigitta nu verklaarde aan de politie dat het ongeveer kwart over eenen in den nacht kon zijn geweest, tenminste als haar wekker haar niet bedroeg, toen zij opgeschrikt uit haar slaap door het bekende, bonzende geluid. Zij kwam uit bed, schoot haastig een langen, wollen mantel aan, daar het tamelijk frisch was, trad op de gang, deed een paar stappen, en opende de deur van haar meesters slaapkamer. Er brandde licht. Het was het lampje op het nachttafeltje, naast het reusachtige bed. Maar dat bed zelf was verlaten. De Deensche dog, Caesar, kwam haar jankend tegemoet loopen, met den staart tusschen de beenen, door de breede tusschendeuren, die de slaapkamer scheidde van de bibliotheek. Ook daar brandde licht. Aan den bovenkant van ieder der drie reusachtige boekenkasten had de bewoner lampen laten aanbrengen, om gemakkelijk ook des avonds een boek te kunnen vinden dat hij noodig had. Hij was een groot liefhebber van oude werken, en had een tamelijk, kostbare verzameling daarvan. De huishoudster liep zeer angstig naar binnen, en zag onmiddellijk, het lange, magere lichaam van haar meester languit op den parketvloer liggen, met het gelaat naar den grond gekeerd, en de armen wijd uitgestrekt.

Zij snelde op hem toe en wentelde hem met groote moeite op zijn rug. Zijn lippen bewogen nog, hij scheen iets te willen zeggen, en keek haar daarbij aan met uit het hoofd pulende oogen, die echter al heel spoedig glazig werden. Binnen een minuut was hij dood.

Van een wonde was niets te zien, behalve aan een der slapen, waar een paar fijne bloeddruppeltjes parelden. Waarschijnlijk had hij zich in zijn vel bezeerd. Dat was tenminste de eerste indruk van de huishoudster, die ten einde raad was, en jammerend rondliep, totdat zij tenslotte den inval kreeg, telefonisch de politie te waarschuwen. Zij kon de antwoorden volstrekt niet hooren, maar gelukkig kreeg zij de goede aansluiting, en een kwartier later reeds kwamen een inspecteur en twee agenten tegelijk met een geneesheer uit Templewood, het dichtstbijliggende dorp.

En van hieraf wordt de zaak zeer geheimzinnig.

Want het onmiddellijk ingestelde onderzoek bracht aan het licht dat de tweede hond, Tiras bewusteloos op het erf lag, onder den invloed van een of ander verdoovend middel, ofschoon dit op zich zelf een raadsel is, want de hond nam van geen enkelen vreemde voedsel aan, hoe verleidelijk het hem ook mocht toeschijnen. Verder bevond de politie dat een raam aan de achterzijde van het huis naast de keuken op een bijzonder handige wijze geopend was, en nog half openstond. Ook ontdekte men in den vochtigen grond eenige voetstappen.

De politie staat nu voor de oplossing van de moeilijke vraag:

Is hier misdaad in het spel of niet?

Het laatste lijkt het waarschijnlijkste, want bij een nauwkeurig onderzoek bleek het, dat op de eerste verdieping de werkkamer van Bernard Grey was onderzocht door onbevoegden. Uit de kleine, maar stevige brandkast, door een meesterhand geopend, was een bedrag van minstens twaalfduizend pond sterling gestolen, bestaande uit bankbiljetten en effecten. Er is dus niet de minste twijfel, of inbrekers zijn aan het werk geweest.

Het blijft dan echter onbegrijpelijk, op welke wijze zij Bernard Grey gedood hebben. De dokter verklaarde de wonde aan de slaap volkomen onbeduidend. Het lijkt op een speldenprik, meer niet. Wat de ongelukkige man in de bibliotheek uitvoerde is eveneens raadselachtig. Waarom viel de hond den moordenaar niet aan? Hoe is het te verklaren dat de ramen en de deuren in de slaapkamer zoowel als in de bibliotheek goed gesloten waren, toen de huishoudster er binnentrad? Die vragen klemmen temeer, daar Grey zeer wantrouwig was, en in de la van zijn nachttafeltje steeds een geladen revolver had liggen. En hij kan onmogelijk in zijn slaap verrast zijn, anders had de oude Brigitta hem niet tien meter verder voor een zijner boekenkasten vinden liggen! Tenslotte is het onverklaarbaar hoe de dader tijd heeft gevonden om te ontkomen, daar de huishoudster blijft bij haar verklaring, dat er nauwelijks tien seconden verlopen kunnen zijn tusschen den val van het zware lichaam, die haar deed ontwaken en het oogenblik dat zij de slaapkamer binnentrad.

Het onderzoek is nog steeds in volle gang, en de politie hoopt deze zonderlinge zaak spoedig tot klaarheid te zullen brengen, daar het arresteren van de inbrekers waarschijnlijk

slechts een kwestie van tijd is. De politie heeft sterke vermoedens tegen een paar oude bekenden van de justitie wier namen wij niet zullen noemen, teneinde het onderzoek niet te belemmeren.

Het bleef tamelijk lang stil, nadat Brand de voorlezing van dit bericht beëindigd had.

Raffles zat in diepe gedachten. Hij was bijna werktuigelijk weder aan zijn ontbijt begonnen, maar had met groote aandacht geluisterd.

Eindelijk begon hij :

— Voor mij Brand, die door het wonderlijke toeval juist dezen nacht in dat huis werd gebracht staat dit eene feit als een paal boven water — er is daarboven heel zeker niemand geweest, die den ouden man heeft vermoord !

— Maar hoe is hij dan gedood ? riep Brand in de grootste verwondering.

— Daarin schuilt natuurlijk het raadsel. Het kan een beroerte geweest zijn — maar hoe verklaren we dan het telefoneeren ? Mij dunkt dat die nachtelijke oproep een zeer bepaald doel had. Grey moest blijkbaar aan de telefoon komen.

— Zou hij — geloof je dat het mogelijk is, dat hij door den stroom gedood is ? vroeg Brand weifelend.

— Natuurlijk zou dat mogelijk kunnen zijn. De truc, hoewel zeer lastig, is wel eens meer toegepast — maar een goed geneesheer vindt de sporen daarvan onmiddellijk terug bij het slachtoffer. De handpalm is geschroeid, of elders zijn kleine brandwonden. En na de ontlading kan zulk een toestel natuurlijk onmogelijk zoo maar weer gebruikt worden !

— Kan iemand hem met een zeer fijne dolk in den slaap hebben gestoken ?

— Nonsens, Brand ! Geloof je soms dat de hond dat zou hebben toegelaten ? Het dier was een soort van tijger, en ik zelf zou niet binnen hebben kunnen dringen, als ik niet eerst den

anderen hond daar beneden in het park buiten gevecht had gesteld door hem een klein projectiel uit mijn windpistool in het lichaam te schieten, gedoopt in een vloeistof, die hem voor den tijd van vele uren als het ware zou verlammen. Je weet dat ik op dat punt een weinig sentimenteel ben — ik vind het laf om dieren te doden, als het niet volstrekt onvermijdelijk is.

Brand zat een oogenblikje zwijgend te rooken, totdat hij levendig opmerkte :

— Zou het mogelijk zijn, dat de huishoudster — — —

— Waarom ? Noem dan het motief ! Welk belang zal die vrouw bij den dood van den ouden Grey hebben, die haar ondanks haar gebrek in dienst hield, en bij wien zij het goed had ? Ik zou moeten hooren, dat zij zijn eenige erfgename was, om iets dergelijks te kunnen aannemen ! En verder — waarom zou zij hem dan in de bibliotheek gedood hebben ? De vrouw is altijd zwak — zij kan hem daar onmogelijk zelf heen hebben gesleept.

— Dan kan het ook niet anders zijn geweest dan een ongeluk ! riep Brand na eenige oogenblikken uit. Ik denk daarbij aan de gesloten deuren aan de gesloten vensters, aan het feit, dat de hond zelfs niet blafte, dat jij niets gehoord hebt.

— Behalve het telefoneeren ! viel Raffles hem in de rede.

— Mijnentwege — maar met telefoneeren doodt men geen mensch, of het moet sporen nalaten !

— Misschien ! mompelde Raffles, in diepe gedachten verzonken. In ieder geval, Brand — wij zullen het onderzoeken ! Het lijkt mij een zaak van buitengewoon groot belang. En wat de politie bazelt over haar plannen, om den dader spoedig aan het gerecht over te leveren — wij zullen die grotspraak maar nemen voor wat zij is : louter bluf !

26

De bekende DUBEC Cigaretten

bezonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

27

HOOFDSTUK II.

DE KAST MET DE WURMGAATJES.

De avontuurlijke geest van Lord Edward Lister, alias John Raffles heeft zich steeds gaarne bezig gehouden met het oplossen van schijnbaar onoplosbare zaken, en in de geheime archieven van Scotland Yard zal het wel zeer nauwkeurig omschreven zijn — tenminste als de heeren eerlijk zijn geweest — hoe diezelfde Raffles, die jarenlang werd nagejaagd als een stuk wild, zeer verschillende malen een zaak tot klaarheid heeft gebracht, die voor de politie, voor de knapste detectives een put vol duistere raadselen was, en op die wijze met haar heeft medegewerkt.

De zaak van Rossfield Manor had voor Raffles natuurlijk een ander aanzien dan voor de politie, omdat hij één ding wist, waarvan de detectives onkundig waren: Het zonderlinge telefoneeren midden in den nacht, terwijl daarenboven Scotland Yard nu zeker zeer ijverig zocht naar de inbrekers, in de vaste overtuiging, dat die, als er werkelijk een misdaad gepleegd was, deze op hun geweten moesten hebben. Voor de speurhonden van Scotland Yard bestond er nu eenmaal geen andere oplossing, terwijl Raffles wist, dat die in een geheel andere richting moest worden gezocht. En zoo deed zich het eigenaardige geval voor: dat voor den inbreker de zaak nog veel raadselachtiger was dan voor degenen die den inbreker zochten.

Voor ontdekking vreesde Raffles geen oogenblik. Hij had deze onderneming zoo voortreffelijk voorbereid, en tot eengoedeinde gebracht,

dat hij er wel zeker van kon zijn, zelf buiten schot te blijven. Hij had de gewoonten van den ouden in zich zelf gekeerden Grey goed bestudeerd, hij kende het oude huis op een prik, wat de indeeling betreft, hij wist hoe hij zou moeten handelen met de honden. Hij had een studie gemaakt van de toegangswegen — en de kleine, hoewel sterke brandkast joeg hem volstrekt geen vrees aan. Hij had ontdekt dat Grey zeer rijk was, maar van zijn geld al een zeer vreemd gebruik maakte, want hij gaf er zoo weinig mogelijk van uit, zond alle bedelaars, zwervers en marktkramers met een dreigend woord ruw van zijn erf, ontving niemand, en leefde inderdaad als een kluizenaar.

De eerste vraag die moest worden opgelost, was natuurlijk, of Grey inderdaad vermoord was, dan wel plotseling een aanval had gekregen van een of andere kwaal, die hem geveld had. Nog altijd helde Raffles tot de eerste meening over, ofschoon hij zeer wel wist, dat hierdoor de zaak nog veel verwonderlijker werd. Want in dat geval moest het telefoneeren wel een zeer bepaalde beteekenis hebben gehad, ofschoon Raffles zich nog volstrekt niet kon voorstellen, wat de man die opbelde daarmee kon hebben voorgehad.

Zooals gezegd, vrienden of verwanten bezat de oude man niet, en het leek daarom des te vreemder, dat hij een telefoon in het oude huis had laten aanbrengen, zoodra hij er nu ruim twee jaren geleden, met de oude Brigitta

zijn intrek nam.

Waartoe diende die telefoon? Met wien sprak hij dan? Voor Brigitta kon het toestel niet bestemd zijn, wat die kon er door haar doofheid geen gebruik van maken.

Raffles voelde als het was instinctmatig dat hier de kern, de kiem van het raadsel school.

Aan een beroerte kon hij bijna niet gelooven. De doode werd immers beschreven als lang en mager en dergelijke lieden worden weinig bezocht door aanvallen van de genoemde kwaal.

Het eerste werk van Raffles was, zich onkenbaar te vermommen, en dan te trachten, als belangstellende toegang te krijgen tot het afgelegen, sombere landhuis, waar zich het drama had afgespeeld, en verlof te vragen, den ouden Grey te mogen onderzoeken.

De gerechtsgeneesheer kon een zeer kundig man zijn, en toch niet op de hoogte van enkele zaken, die door Raffles grondig waren bestudeerd.

Hij was niet voor niets eenige jaren in Indië, Australië, en in het geheimzinnige Afrika geweest. Hij wist dat er wapens bestonden, vergiften waarvan de Westerling niet het minste begrip heeft.

Brand werd dadelijk aan het werk gezet, en het duurde niet lang of deze had uit de geheime verzameling officieele papieren een fraai stuk te voorschijn gehaald, hetwelk Raffles zeer goed zou kunnen dienen. Het was in het Fransch, Engelsch, en Duitsch gestelde uitnoodiging van de Fransche Regeering, om „Monsieur Dubois” zooveel mogelijk behulpzaam te willen zijn. Het verzoek was gericht tot de autoriteiten van de Fransch-Duitsch-Engelschsprekende landen in Europa, en de heer Dubois was van deze kaart voorzien, omdat hij een studiereis maakte, in zijn hoedanigheid van commissaris van politie te Parijs.

Deze kaart was, geheel oningevuld, in het bezit geraakt van Raffles, reeds een paar jaren geleden, en zorgvuldig bewaard, en nu was het oogenblik angebroken, dat hij er gebruik van kon maken. Hij wist dat de Engelsche politie vooral in de kleine steden nog al toeschietelijk is tegenover Fransche en Duitsche collega's, een gevoel, dat waarschijnlijk geïnspireerd wordt door de trots, waarmede de Engelsche politieautoriteiten hun eigen werk plegen te beschouwen, waarom zij het dan ook gaarne aan anderen toonen.

Raffles wist van te voren, dat hij slechts zeer weinig moeite zou hebben, in het huis te worden

toegelaten. Brand zou hem daarbij vergezellen als Engelsch journalist, verslaggever van een blad in Sheffield of Dublin, zoodat er geen vrees voor ontdekking behoefde te bestaan. Een legitimatie hiervoor was al heel spoedig gevonden, en nog dienzelfden middag begaven de twee vrienden zich naar het kleine plaatsje ten Noorden van Londen, dat vol was van het vreemde geval, want de doode had weliswaar zeer teruggetrokken geleefd, maar daardoor juist had hij de aandacht getrokken.

Brand, in zijn rol van journalist, ondervroeg een paar winkeliers, bij wien hij sigaren en een potlood kocht, en kreeg te hooren, dat de dorpsbewoners Grey zoo goed als nimmer te zien kregen. En dat betreurde niemand, want als hij door de lommerrijke lanen van het aardige dorp liep, dan liet hij zich altijd vergezellen door een van zijn honden, en die zag men liever niet dan wel want zij waren zeer woest, en hadden reeds eenige malen schapen in de weide verscheurd, zoodat de burgemeester gedreigd had, de dieren te zullen laten neerschieten, als Grey ze nogeens los liet rondloopen. Na die bedreiging had men hem nooit meer gezien.

Toen Raffles en Brand te voet van Templewood naar het landhuis wandelden, begon Raffles, na eenige oogenblikken in gedachten te zijn voortgegaan:

— Misschien is het ook jou opgevallen, Brand, dat mijnheer Grey zeer beducht moet zijn geweest voor zijn hachje.

— Hoe zoo?

— Wel, verschillende zaken wijzen daarop. Ten eerste het feit dat hij zich terugtrok, geheel alleen, in dat eenzame ver van den grooten weg gelegen huis, ten tweede dat hij volstrekt geen bedienden wilde houden, ten derde dat hij zich maar heel zelden buitenshuis vertoonde, en dan tenslotte die twee wilde honden. Ik spreek nog niet eens van de revolver in zijn nachtkastje, en van het verbod aan zijn huishoudster, om iemand binnen te laten, zoodra de duisternis gevallen was.

— Nu, dat vind ik niet zoo merkwaardig! Hij is rijk, hij is lang niet jong meer, en juist het feit, dat hij zoo afgelegen is gaan wonen moest hem tot voorzichtigheid manen. Vandaar de honden.

— Maar waarom ging hij zoo afgezonderd wonen? Zeg mij dat dan eens!

— Waarom? Omdat hij een zonderling was!

— Op deze wijze draaien wij rond in een

kring, zeide Raffles glimlachend. Ik voor mij geloof dat Grey zeer bevreesd was voor iets — of voor iemand! Is hij vermoord, ofschoon ik niet kan begrijpen hoe dat gegaan zou zijn, dan verkrijgt mijn opvatting al een zeer sterken steun! En hoe vreemd het je ook mag toeschijnen, ondanks alles geloof ik aan opzet!

Ik geloof er aan, omdat ik heb hooren telefoneeren, des nachts, en omdat de oude huis-houdster dat wegens haar gebrek onmogelijk kon hooren. Zeer waarschijnlijk heeft de moordenaar dat geweten. Hij heeft erop gerekend, dat zij de eenige in huis was, en dat Grey noodgedwongen zelf op die telefoon moest antwoorden! Apropos — de aanwezigheid van dat ding op zich zelve is al heel vreemd, zooals de Daily Mail terecht opmerkt! Maar zie nu eens aan — het past juist in mijn redeneering! Als Grey werkelijk voor iemand of voor iets bang was, dan had die telefoon wel degelijk nut!

— In welk opzicht?

— Wel, om zich bijtijds te laten waarschuwen!

Brand keek Raffles verbluft aan, en herhaalde:

— Waarschuwen? Tegen wat, en door wien?

— Nu wordt je wat onbescheiden, Brand!

Op die vraag kan ik je namelijk geen antwoord geven! Maar indien ik gelijk heb, moet er natuurlijk ergens in Engeland nog een andere man wonen, die ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeert!

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, Edward, maar dat alles komt mij een beetje gezocht voor! Het zal er wel op uitdraaien dat de oude man door een duizeling is overvallen, en met zijn slaap tegen een uitstekenden rand van de boekenkast is terecht gekomen.

Maar Raffles schudde het hoofd, en zeide langzaam:

— Dan deugt het verslag niet! Want dat spreekt van een bijna onzichtbaar, nauwelijks bloedend wondje! Als een man van zijn lengte met het hoofd tegen een kastrand valt, dan veroorzaakt dat een kneus- of een schaafwonde, die meestal tamelijk sterk bloeden, vooral de laatste soort. Maar ik geloof, dat ik daar de torens al zie van het oude huis!

De twee vrienden liepen nog ongeveer een kwartier lang zwiingend voort, en toen moesten zij den rijweg verlaten, opaanwijzing van Raffles die de omgeving grondig kende.

— Men zou zijn huis onmogelijk met een auto kunnen bereiken, legde hij uit. Ook dat zou

opzet kunnen zijn. Wij moeten dit voedpad volgen, dat wat verderop geheel verdwijnt, want mos en woekerplanten groeien er vrijelijk. Het huis is trouwens nooit erg in trek geweest, en voor Grey het betrok had het acht jaar leeg gestaan. De laatste eigenaar besteedde er zeer weinig zorg aan.

Zij liepen verder, en inderdaad werd het pad hoe langer hoe onduidelijker, en hield eindelijk geheel op.

Op die plek was van het huis niets te bespeuren.

— Kan men het niet van en andere zijde bereiken? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, aan de achterzijde, maar dat is nog veel lastiger! Ga maar mede, ik weet hier den weg!

Zij moesten nu en dan diep bukken om zich een weg te banen temidden van het woeste struikgewas, dat zeker in geen tien jaren een snoeiemes had gezien. Het onkruid wiesch tot op kniehoogte en nog hooger, en men kon zich op sommige plekken in een oerwoud wanen. De rozen en andere bloemen waren geheel verwilderd, en groeiden hier en daar in zulk een mateloozen overvloed, dat zij de lucht dik en zwaar maakten door hun geuren.

Overal groeide het gras, en de wilde wingerd had zich meester gemaakt van groote stukken van het kreupelhout, dat vroeger het smalle pad naar het huis omzoomd had.

Verderop was een weiland, waar wilde klaver groeide, en in het midden waarvan twee reusachtige, oude kastanjeboomen stonden, en aan het begin van dat weiland zag men dat huis opnieuw, en plotseling voor zich opdagen.

Brand zag dadelijk dat het zeker in de zeventiende eeuw gebouwd moest zijn, maar het was geen fraai specimen van de bouwwijze van die dagen — vierkant, log en lomp met een zijvleugel die er naderhand aan was gebouwd en die vloekte, met zijn torentjes en zijn tirlantijntjes, met den lompen eenvoud van het hoofdgebouw.

Lang geleden was er zeker een slotgracht omheen geweest, die gedeeltelijk was dichtgeworpen, en men kon duidelijk nog overblijfselen zien van het poortgewelf, waar vroeger de ophaalbrug was geweest.

Dat gewelf was grootendeels toegemetseld, en had slechts plaats overgelaten voor een stevige huisdeur, voorzien van een koperen klopper in den vorm van een leuwenkop.

Het huis had een grauwe kleur van, veel ramen waren de luiken gesloten en het

maakte zelfs op dien stralenden zomerdag een somberen, naargeestigen indruk.

Een stuk van een ouden hoektoren was ingestort, maar de bewoner scheen het niet de moeite waard te hebben geacht, bij den eigenaar op herstelling aan te dringen.

Alles wees op verwildering en gebrek aan onderhoud. De moestuin ging ongemerkt over in den bloementuin, en deze weer werd als het ware opgeslokt door het omringende bosch, dat steeds dichter op het huis aanrukte als een onweerstaanbare legermacht.

Brand zag een paar gedaanten bij het huis, en keek Raffles vragend aan. — Politie of journalisten, en misschien wel beiden! zeide Raffles lakoniek. Collega's dus. Nu, onze papieren zijn in orde. Vooruit maar. Ik ben wel benieuwd, of onze oude vriend Baxter zijn inbrekers al in handen heeft! En nu zal ik mijn accent een weinig moeten wijzigen, want een Franschman die onberispelijk Engelsch spreekt, zou misschien terecht argwaan wekken.

Het was dan ook in een vrij gebrekkig Engelsch, dat Raffles een oogenblik daarna verlof vroeg aan den brigadier die met de bewaking van het huis belast was om in gezelschap van „Son cher ami Hundsley,” van de „Sheffield News,” een kijkje te mogen nemen, en enkele vragen te mogen stellen.

De brigadier keek slechts even vluchtig de papieren in, en misschien was die vluchtigheid wel het gevolg van de omstandigheid, dat de zoogenaamde Fransche commissaris hem met groote behendigheid drie shilling in de hand stopte.

— U vindt hem nog op dezelfde plek, want we hebben hem voor de kast laten liggen. Maar U komt juist bijtijds, want over een half uur halen we hem weg, zeide de brigadier, op een toon, alsof het een oude piano of een keukenfornuis betrof. Aan de oude juffrouw zult u niet veel hebben, want die verstaat U toch niet. Maar u kunt het probeeren. Als U het mij vraagt — de zaak is dood eenvoudig — de oude heer heeft de inbrekers verrast, en toen is hij doodgebleven van schrik!

Raffles keek den brigadier vol bewondering aan, en riep uit:

— Maar dat is een uitstekende oplossing! Zeer wel mogelijk, dat het zoo gegaan is! Hoe staat het met de arrestatie?

— Miserabel, monsieur, antwoordde de brigadier prompt en trouwhartig. Het is niet aan mij om het te zeggen, maar ik geloof dat we bot vangen.

En de brigadier zuchtte diep, en liet de beide heeren aan hun lot over.

Raffles behoefde zijn rol niet al te natuurgelukkig te vervullen want er bevonden zich nog maar zeer weinig belangstellenden in het huis, die daar vanwege hun beroep moesten zijn.

In de bibliotheek, een vrij groot vertrek, waarvan de ramen nu wijd open stonden, bevond zich zelfs niemand.

Ja toch, een man was daar, maar die had reeds eenige uren tevoren voor goed afscheid genomen van het leven, en lag daar nu stil op den rug op den parketvloer, overdekt met een laken.

Neen toch — er was nog iemand in dat vertrek, maar die was evengoed op dat oogenblik aan het leven ontruikt.

In den versten hoek van de ramen af zat onbewegelijk een oude vrouw, met een stroef mager gelaat, doffe oogen en geheel in het zwart gekleed.

Dat was Brigitta, de doove huishoudster. Zij staarde recht voor zich uit, schijnbaar zonder iets te zien, en zonder ook maar eenige aandacht te weiden aan de twee mannen die zooeven waren binnen getreden.

Slechts toen Raffles naast den doode neerknielde, en behoedzaam het laken van het gelaat terugslong maakte zij een beweging alsof zij wilde opstaan en het hem beletten. Maar zij viel zwaar neer op een stoel en bleef suf voor zich uitzien.

En Raffles bekeek met groote aandacht het gelaat van den doode, en toen het wondje aan de slaap.

Het was niet veel meer dan een roode stip, omgeven door een zeer smal, zwart randje. Het zag er nauwkeurig zoo uit, alsof men den man met een met roode inkt gevulde pen even onder het oog in de wang had geprikt. Het randje was een weinig opgezwollen, maar verder was er ook niets bijzonders te zien aan het gelaat.

Het vertoonde een strakke, strenge uitdrukking, en het leek gesneden te zijn uit een donkere houtsoort, eenigszins geel van tint.

— Dat is wel eigenaardig! zeide Brand op fluisterenden toon. Je had mij verteld, dat Grey een gezicht had als een pop van witte was!

— Dat had hij ook! antwoordde Raffles langzaam. Maar er is nog iets anders, dat heel bijzonder is. De lijkverstijving is nog niet volkomen ingetreden, Brand!

— Wat zeg je? En dat terwijl de dood minstens veertien uur geleden moet zijn ingetreden?

— Het is zooals ik zeg !

En Raffles plaatste zijn vingertop op een der wangen en duwde heel voorzichtig. De wang kuilde.

— Dat is zeker heel merkwaardig ! merkte Brand zachtjes op. Dat moet toch den lijk-schouwer ook zijn opgevallen ?

— Dat zal het ook wel geedaan hebben — maar ik weet niet welke gevolgtrekkingen hij eruit gemaakt heeft ! De mijne zijn van heel bijzonderen aard ! Ga eens wat terzijde staan, zoodat die ongelukkige vrouw niet kan zien wat ik doe. En let dan goed op !

Raffles had het laken nog wat verder teruggeslagen, en ontblootte een der handen van den doode. Een hand met lange, gekromde vingers, die vierkante toppen hadden en dikke, gele, rimpelige nagels. En tot zijn verwondering zag Brand, dat ook die hand nog slap was.

Raffles had snel uit een klein etui een vlijmscherp lancet genomen, knielde naast den doode neder, en een zeer kleine, lichte insnijding in den top van den middenvinger.

Langzaam en traag kwam uit het zeer fijne wondje een druppel te voorschijn, donkergeel en glinsterend.

Raffles bukte zich nog dieper, bekeek dien druppel, en zoog hem toen op met behulp van een stukje wit vloeipapier, dat hij zorgvuldig wegbergde in een leeg, cartonnen doosje.

Brand had stom van verbazing toegekeken.

— Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk dat die man nog bloedt, want het was immers bloed dat uit de wonde kwam ?

— Het was bloed — geweest, Brand ! antwoordde Raffles ernstig. En deze man is nog niet verstijfd — omdat hij nog niet dood is !

Brand had bijna een schreeuw gegeven van verbazing en ongeloof, en hij keek strak naar het ernstige gelaat van Raffles.

Toen zeide hij op zachten toon, in de grootste opwinding echter :

— Maar als dat waar is, Edward, dan hebben wij toch geen seconde te verliezen ! Dan moet deze man onmiddellijk worden bijgestaan ! Kun je het zelf niet ?

Raffles schudde met gefronste wenkbrauwen langzaam het hoofd, en antwoordde :

— Ik ken het niet, en geen sterveling, kent het Brand. Deze man is onherroepelijk ter dood veroordeeld. Over twee uren zal inderdaad het leven hem ontvlieden, en dan zal hij als het ware plotseling, binnen weinige seconden, hard zijn als marmer !

— Maar — als wij eens een uur eerder waren gekomen ?

— Ook dat zou niet gebaat hebben, Brand ! De man was veroordeeld, onherroepelijk, op hetzelfde oogenblik dat de stalen naald hem in de slaap trof ! Hij is vergiftigd, Brand ! En met een vergif, waartegen geen enkel middel hulp kan bieden, dat meedoogenloos doodt. Het is een zeer bijzonder vergif, en misschien zal dat feit den dader wel noodlottig worden ! Het verwondert mij ook volstrekt niet, dat de lijkschouwer nog altijd in het onzekere verkeerd aangaande de doodsoorzaak.

— Maar als zelfs ik heb opgemerkt, dat de lijkverstijving nog niet is ingetreden ? zeide Brand op een toon van ongeloof. Ik ben maar een leek ?

— Natuurlijk is hem dat ook opgevallen, Brand, daaraan valt niet te twijfelen, en hij zal het stellig ook vreemd hebben gevonden, maar het komt in enkele gevallen wel eens voor, en daarmede houdt hij natuurlijk rekening. Komaan ik zal het je maar dadelijk zeggen, de man is vergiftigd met behulp van hetzelfde doodelijke gif dat sommige Australische boschnegers weten te vervaardigen, en waarin zij de punten doopen van de kleine pijltjes, die zij met verbluffende zekerheid uit hun blaasroeren weten af te schieten op vogels en apen — en als het moet ook op menschen !

Brand had zijn oogen wijd opengesperd, en hij was verbleekt.

— Maar men heeft volstrekt niets gevonden. Jij zelf zegt dat de moordenaar hier niet in de kamer is geweest !

Raffles gaf niet dadelijk antwoord.

Hij had zich opgericht uit zijn gebukte houding en stond nu met de handen in de zijde voor de telefoon, die tusschen twee van de zeer zware boekenkasten tegen den muur was bevestigd.

Er was maar nauwelijks plaats voor het kleine kastje.

Toen bekeek hij met de grootste aandacht de zware kast, waarvoor hij stond. Het was een zeer oud meubel, en de posten vertoonden die zuiver ronde gaatjes, die door de houtwurm zelfs in het hardste hout worden kunnen geboord als men er niet tijdig voor waakt.

Hij haalde een vergrootglas uit zijn zak, opende het en tuurde er een paar seconden door.

Zijn oogen glinsterden en hadden een harde uitdrukking, en om zijn lippen plooiden zich een

eigenaardigen glimlach, toen hij op zachten toon zeide :

— De moordenaar was hier, Brand — en toch ook weer niet. Hij was in het huis — aan de andere zijde van de kast vol wormgaatjes. Een daarvan is niet echt, en de gang, door de wurm geboord, heeft niet den bekenden, kronkelenden loop, die deze kleine tunnels altijd vertoonen —

ze is daarentegen kaarsrecht. En door die tunnel Brand, stiet de moordenaar de fijne, stalen naald, die Grey in het hoofd moest treffen. Ik zeg „moest” omdat de man, die eenmaal de hoorn van den haak nam, niet anders kon staan dan zooals ik nu sta — met zijn slaap juist ter hoogte van dat verraderlijke wormgaatje — dat er geen is !

DE DUBEC Cigaretten zijn de ucces der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE MAN ACHTER DE KAST.

Brand was aanvankelijk zoo verbaasd, dat hij geen woord kon uitbrengen.

En toch was de verkering van Raffles zeer wel aannemelijk, als het eenmaal kon worden vastgesteld, dat Grey inderdaad vergiftigd was met het doodelijk gif der Australische jagers.

Niet zonder huivering bekeek hij het boorgat in de post van de zware boekenkast.

Raffles had zich niet zonder moeite tusschen de twee kasten ingewrongen en zijn hand tastte nu aan de achterzijde van het zware meubel, dat niet geheel en al tegen den muur aansloot, totdat hij tevreden opmerkte :

— Ik kan duidelijk het ronde gat in den muur voelen, waardoor heen de doodelijke naald gestoken werd ! Het ding moet zeker een paar voet lang zijn geweest, want je ziet dat de kast zelve meer dan een voet breed is. Ik heb menigmaal staaltjes gezien van duivelsche list, maar ik moet bekennen, dat de man die dit deed een meester is in de boosheid ! Het was buitengewoon sluw verzonnen.

— Maar Edward — de honden ? Hoe is het dezen man mogelijk geweest, des nachts het huis binnen te gaan, zonder dat de hond op het erf hem rook en hem aanviel ?

Raffles dacht even na voor hij antwoordde :

— Hij moet hier toen al in huis zijn geweest, Brand ! Overdag liggen de honden meestal aan de ketting. Naar alle waarschijnlijkheid zullen wij hier naast een geheim vertrekje vinden waar de moordenaar zich verborgen kon houden totdat het tijdstip aanbrak, waarop hij zijn slag kon slaan. Het staat natuurlijk vast, dat hij alles moet hebben afgeweten van die telefoon, en dat zou bijna duiden op een medeplichtigheid van de huishoudster, waaraan ik echter niet kan of wil gelooven. Het is duidelijk te zien dat de dood van haar meester voor deze vrouw een vreeselijke slag is geweest. Wist zij wat hem boven het hoofd hing ! Misschien — misschien ook niet. Dat zouden wij moeten onderzoeken. Want dat neem ik me zelf voor, Brand — ik zal niet rusten voor ik dit afschuwelijk raadsel tot oplossing heb gebracht.

— En ik hoop dat je mij zult toestaan, om je te helpen, Edward ! Denk je dat hier een wraakneming in het spel is ?

— Waarschijnlijk ! Als de moordenaar had willen stelen, dan had hij dat ook wel kunnen doen, zonder Grey op zulk een omslachtige en ingewikkelde wijze van het leven te berooven ! Eenmaal binnenshuis kon hij de honden wel ontloopen, en — hetzelfde doen wat ik beneden heb gedaan ! En laten wij nu maar heengaan, want daar komen anderen !

Inderdaad traden er wel zes heeren te gelijk binnen onmiskenbaar behoorende tot het gilde der verslaggevers en die volkomen onaandoenlijk hunne aantekeningen begonnen te maken, alsof het een veiling, of de première van een revue betrof.

Raffles en Brand echter verlieten het vertrek, en poogden te ontdekken wat zich daarnaast bevond.

Daarbij kwamen zij tot de verrassende, en wel wat teleurstellende ervaring, dat de bibliotheek het laatste vertrek aan dien kant van het huis was !

— Dan is het ook onmogelijk dat er zich een geheim vertrek naast bevindt ! zeide Brand, toen de beide mannen naast elkaar in den verwilderden tuin stonden en het huis opnamen.

— Maar het huis kan dubbele muren hebben, en de man had genoeg aan een ruimte van een halven meter ! wierp Raffles hem tegen. Soms vindt men die sluipgangen juist in het midden van een oud gebouw, maar ook wel eens tusschen den buitenmuur en een loozen tusschenmuur, die er een paar voeten van verwijderd is. Het is nu maar de vraag, hoe wij dat kunnen ontdekken !

— Is het wel noodig om het te ontdekken, Edward ? Want als je gelijk hebt, als de doodelijke naald door de kast heen haar werk heeft gedaan, dan kan het niet anders of er moet een geheime gang achter de kast zijn geweest !

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken en hief toen plotseling het hoofd weer op.

Hij zeide op levendigen toon :

— Het is toch beter om het te onderzoeken. Misschien heeft de man er iets achtergelaten, in zijn haast om de vlucht te nemen, en dat zou ons van dienst kunnen zijn bij onze nasporing.

— Je wilt deze zaak onderzoeken? Ik bedoel — je wilt trachten den moordenaar te ontdekken?

— Dat wil ik, Brand. Niet alleen om hem te straffen, maar ook omdat ik mijn taak niet voleindigd heb.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Wel, het geld van den ouden schelm, dat ik mij toegeëigend heb, is slechts een gering gedeelte, van wat hij moet bezitten. De vraag is nu, waar het overige is, en in verband daarmee: of het den moordenaar inderdaad om geld te doen is geweest!

— Waarom anders? riep Brand verwonderd uit.

— Het zou een wraakneming hebben kunnen zijn, Brand!

Brand schudde het hoofd en hernam na eenige oogenblikken:

— Ik voel meer voor de tweede uitlegging. Ik geloof eerder aan een poging tot diefstal!

— In dat geval, Brand, zou de moordenaar een verkeerde methode hebben gevolgd — tenzij we aannemen, dat hij een heel goede bekende was van zijn slachtoffer! Want je vergeet de honden! Een moordenaar die zoo sluw te werk gaat, moet natuurlijk ook rekening houden met de woeste verdedigers van den man, op wiens leven hij het gemunt heeft. Als hij die dieren niet zeer goed kent — en dat is bijna ondenkbaar, want we hebben gehoord, dat de oude Grey hier niemand ontving in zijn eenzaamheid — dan zou hij verplicht zijn geweest, die verscheurende dieren eerst onschadelijk te maken. Uit niets is gebleken, dat hij dat inderdaad gedaan heeft!

— Dat is waar! hernam Brand peinzend. Hij kon natuurlijk onmogelijk weten, dat iemand hem voor zou zijn geweest, en hem dat werk uit de hand zou nemen. Aan den anderen kant echter staat vast, Edward — de man is binnenshuis gekomen, op zijn minst een half uur voor jij kwam opdagen, zonder iets te hebben gedaan, om den hond in den tuin onschadelijk te maken. Hij moet dus op de een of andere wijze binnenshuis zijn gekomen, zonder dat dier te moeten vreezen.

— Heel juist geredeneerd! prees Raffles hem. Dan beperken zich de mogelijkheden tot slechts twee! De moordenaar moet overdag, terwijl de honden vastgebonden waren, het huis zijn

binnen gedrongen, en in het geheime gangetje zijn kans hebben afgewacht, of wel die schuilplaats staat in verbinding met een verafgelegen ingang, zoodat hij ze kon bereiken, zonder den gevaarlijken hond voorbij te behoeven te gaan.

Brand stond nog eenigen tijd in gedachten verzonken, en zeide toen levendig:

— Ja, een van die twee dingen is slechts mogelijk, en het laatste acht ik zelfs het waarschijnlijkst, al klinkt het zonderling. Want dat Grey werkelijk zoo bang was voor de bezoekers, dan lijkt het toch onwaarschijnlijk, dat hier op klaarlichten dag iemand zou kunnen binnen gaan, zonder dat het gemerkt werd. De honden waren ieder aan een andere zijde van het huis vastgebonden, en zij moeten toch hebben aangeslagen toen zij een vreemdeling zagen of rooken! En Grey verliet zelden zijn kamer, zegt de huishoudster, en het raam van die kamer bestreek, als ik het zoo zeggen mag, den geheelen voortuin! De deuren werden altijd stevig gesloten gehouden. De man kan niet hebben aangescheld, dat is buitengesloten, en hij moet dus door een raam naar binnen zijn gekomen of een deurslot hebben geforceerd, en dat gaat maar niet zoo vlug. Mij dunkt dat dat gezien had moeten worden.

Raffles had zwijgend geluisterd, terwijl zijn groote, grijze oogen schenen te staren naar iets dat in de verte was.

Brand volgde de richting van zijn blik.

Raffles scheen te zien naar een soort van jachtpaviljoen, dat op vrij verren afstand van het huis stond, zeker op minstens een paar honderd meters, en dat jammerlijk verwaarloosd was, tenminste te oordeelen naar het dak, dat talrijke pannen miste, en waarvan de regenpijp los neerhing.

Van derest kon men weinig onderscheiden door het dichte kreupelhout, wat boven het dak gedeeltelijk uitstak.

Tusschen het paviljoen en het huis bevond zich een muur, die vroeger wellicht hoog was geweest, maar nu op vele plaatsen zoodanig afgebrokkeld was, dat men hier en daar gemakkelijk overheen kon stappen.

Het bleek echter dat al die bressen weliswaar door een leekenhand maar toch afdoende door schots en scheef door elkander gevlochten prikkeldraad werden beschermd.

— Wij zullen dat huisje eens gaan onderzoeken, zeide Raffles, eenvoudig.

— Met welk doel? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, zekerheidshalve! Wij hebben immers zoeven de mogelijkheid overwogen, dat de man

langs een onderaardschen sluipweg dit huis is binnengedrongen! Vindt je zulk een paviljoen geen voortreffelijk beginpunt?

— Natuurlijk! riep Brand opgewonden. De bouwheeren uit de middeleeuwen haalden immers menigmaal zulke grapjes uit, dikwijls op verzoek van den opdrachtgever! Zij bouwden een paviljoen soms op vrij verren afstand van het hoofgebouw, en verbonden ze dan door een goed verborgen gang! Het doel lag meestal nog al voor de hand, en dikwijls genoeg vervulde de liefde daarbij een rol! Zulke paviljoens hebben dikwijls gelieven beschut, die daar bijeen kwamen — tegen wet en regel in!

— Op weg dan Brand.

De twee mannen liepen in de richting van het paviljoen, maar schijnbaar onverschillig, en zonder bepaald doel, want het was mogelijk, dat zij vanuit een der vensters bespied werden.

Inderdaad, toen Brand zich na een vijftigtal passen omdraaide, zag hij de oude huishoudster voor een raam der derde verdieping staan, die strak naar hen keek.

Hij wendde vlug den blik weer af, en zeide:

— Ik weet niet hoe het kont, maar het gezicht van juffrouw Brigitta staat mij niet aan!

— Ik kan ook niet zeggen, dat het een aangenamen indruk maakt, verklaarde Raffles. En het is mogelijk dat ze iets met de zaak uitstaande heeft.

Ook hij keek nog eens om, en zag nog juist hoe een der verslaggevers op het raam toetrad en met iets wits in de hand, dat wel een opschrijfboekje zou zijn, de huishoudster op den schouder tikte.

Deze draaide zich verschrikt om, naar het scheen en het tweetal ging wat verder het vertrek in.

Het volgende oogenblik waren Raffles en Brand onder het zware geboomte en achter een scherm van verward kreupelhout buiten het gezicht.

Het duurde niet lang of zij hadden de voet bereikt van den bouwvalligen muur. Ook deze moest zeer oud zijn, want hij was veel dikker dan men tegenwoordig muren pleegt te bouwen.

Waar hij nog gaaf was, zag men bovenop de overblijfselen van zware kanteelen.

De muur scheen zeer lang te zijn, en overal vonden zij de belemmeringen van roestig prikkeldraad, die een overklimming zoo goed als onmogelijk maakte.

Waar de muur zijn oorspronkelijke hoogte behouden had, was hij volkomen onbeklimbaar,

tenzij met behulp van een ladder.

Raffles vond echter spoedig een zware eik, die niet ver van den muur afstond, en die aan twee geoefende mannen een uitstekende gelegenheid bood, om over den muur te klauteren.

Zij overtuigden zich eerst, dat het volstrekt onmogelijk was, hen vanuit het huis te bespieden en toen klauterden zij achter elkander in den prachtige boom, kropen over een der zware takken, en bereikten zoo met groot gemak den bovenkant van den muur.

Vanwaar zij nu zaten kondenzij het paviljoen duidelijk zien liggen.

Het was gebouwd in den vorm van een oud-griekschen tempel, en er was geen ruit meer heel in. Ook de fraaie, poortvormige deuren vertoonden geen spoor meer van glas en zwaaiden op roestige hengsels treurig heen en weer, verveloos en half vergaan door het regenwater.

Men kon dus al zeer gemakkelijk het kleine jachtpaviljoen binnen treden.

Het bleek geen verdieping te hebben, tenminste wanneer men een soort van kleine vliering niet meerekende, die misschien vroeger gediend had tot het bewaren van hooi of paardentuigen.

Het paviljoen telde slechts, zonder de groote vestibule mede te rekenen, die zich in het midden van het kleine gebouw bevond, twee vertrekken, aan elkander gelijk in vorm, maar die toch waarschijnlijk vroeger tot verschillende doeleinden hadden gestrekt. De kamer links van de vestibule was zeer waarschijnlijk een slaapvertrek geweest, want men kon nog duidelijk de verhooging zien, waarop het reusachtige bed gestaan had, en 't vertrek rechts was wellicht een verzamelplaats geweest van de jagers, die er gerookt, gedronken en hun ruwe grappen verteld hadden, als gasten van den vroegeren bewoner van het heerenhuis, een of andere graaf of hertog, die het leven luchtig opnam.

Een trap was er nergens te bekennen. Men kon de vliering alleen maar bereiken aan de buitenzijde van het paviljoen langs een soort van ladder, die echter halverweg was afgebroken, zoodat men de onderste sporten slechts kon bereiken door zich op de teenen uit te rekken.

En dan zou men zich nog wel eens bedenken, alvorens het lichaam op te trekken naar dat half vergane overblijfsel van den trap!

De beide mannen keken nieuwsgierig om zich heen. Beiden hadden een groote voorkeur voor oudheden, en dit was zeker een fraai staaltje van zeventien-eeuwsche architectuur.

De vestibule bestond bijna geheel uit marmer

en de beide vertrekken waren gedeeltelijk met een kostbare houtsoort versierd, waarvan nog groote stukken over waren.

De heerenkamer, als men het zoo noemen mag, bezat een buitengewoon fraaie haardstede die volkomen gaaf bewaard was gebleven.

Het was een van die haarden die U doen denken aan een der verhalen van Dickens, en waarin groote houtblokken verbranden en hoog hun vlammen brullend den schoorsteen inzenden, als het daarbuiten stormt.

Meubelen bevonden er zich volstrekt niet meer, in geen der beide vertrekken.

De slaapkamer had twee ramen tegenover elkander, een aan de zijde van het kasteel, het andere aan de zijde van het bosch, en dan was er nog een derde raam in een soort van rondenerker, overbouwd, en waarvan de frontispiece op een zestal marmeren kolommen rustte, in een halve cirkel geschaard.

De kamer aan de tegenoverliggende zijde bezat juist zulk een erker.

Men kon dus letterlijk van alle zijden het schandelijk veronachtzaamde, fraaie paviljoen binnentreden, en men kon even gemakkelijk van een der deuren als van een raam gebruik maken.

Regen en wind hadden er thans vrij spel.

De vestibule was al bijzonder fraai, met zijn mozaïkvloer van ingelegd marmer, haar draagzuilen en haar plafond, dat door een meesterhand beschilderd moet zijn geweest.

Nu waren de kleuren en de omtrekken nog slechts vaag te onderscheiden.

Maar nadat Raffles voldoende zijn lusten als oudheidkenner en bewonderaar van oude bouwwerken had botgevierd, verkreeg de speurder in hem de overhand, en hij begon met de grootste zorgvuldigheid overal rond te snuffelen, als een goed afgerichte jachthond, die een stuk wild moet apporteeren.

Na eenige oogenblikken hield hij op en zei peinzend :

— Indien onze veronderstelling juist is, en de man die achter de boekenkast stond met zijn vergiftigde naald inderdaad van een geheime sluipgang heeft gebruik gemaakt, dan kan het niet anders, of hij moet vrij lang van te voren kennis hebben gedragen van het bestaan van dien weg. Ik geloof namelijk dat het heel gevaarlijk zou zijn geweest, om hier met licht te werken, want dat had men stellig op het kasteel moeten zien.

— Dat komt mij ook zoo voor. Men kan als het ware dwars door dit paviljoen heen zien !

— Dat hij den weg bij toeval ontdekt heeft komt mij nogal onwaarschijnlijk voor, hernam Raffles. Veeleer geloof ik, dat hij een plan moet hebben bezeten, of een oude schetsteekening. Hoe het ook zij, wij zullen het huis eens grondig onderzoeken.

En zoo gingen zij langer dan een uur rond, in die kale vertrekken en in de vestibule met haar gaten in het plafond, stampden nu en dan op den vloer en betastten de muren, waar die nog bekleed waren met hun houten beschot, trokken aan de knoppen en krullen van het houtsnijwerk naast de beide haardsteden, zonder echter iets te kunnen vinden.

Geen schot verschoof, geen valluik klapte terug, geen enkele geheime deur sprong open.

Brand begon reeds ongeduldig te worden, en meende dat men elders zou moeten zoeken, toen Raffles stil stond voor het erkerraam.

Een tamelijk breede vensterbank geheel verveloos door de regens die in den loop der jaren waren binnen gevallen, volgde de ronding van den erker.

Raffles had reeds een paar malen gepoogd de bedekking van die half cirkelvormige bank op te lichten, zonder dat hem dit gelukt was.

Alles zat stevig in elkander, met spijkers en voegen.

Hij bukte zich, ging op de knieën liggen, en bekeek met groote zorgvuldigheid den parketvloer, in en voor den erker.

Hij raapte iets op en glimlachte.

— Wij dragen immers geen van beiden gummiakken, Brand ?

— Vandaag tenminste niet !

— Zie dan eens hier ! Ik raapte daar zoeven het treurige overschot op van een bijna totaal versleten hak, een van die hakken die met zes of zeven spijkertjes worden vastgeslagen.

— Dat ding kan hier wel zeer lang gelegen hebben, Edward.

— Neen, Brand, want er zit nog een nageltje in, dat is volkomen blank, zooals je ziet ! Dat komt omdat er zeer veel op geloopt is. En het zou stellig al geroest zijn, al had het hier maar drie dagen gelegen, want het heeft in den laatsten tijd onophoudelijk geregend. Als die hak toebehoort aan den man die het deed, Brand, dan moet hij wel tot het uiterste van armoede vervallen zijn, te oordeelen naar dit treurige overschot van een hak !

— Maar is het niet toevallig dat hij het hier juist is kwijt geraakt ?

— Het is misschien meer een ongeluk dan een toeval ! Ik zou bij voorbeeld willen aannemen,

dat het ding is losgeraakt doordat het ergens langsschoof — bij voorbeeld den rand van een luik.

Terwijl hij sprak had Raffles voortdurend terzijde van den erker onder den uitstekenden rand van de lage lambrizeering getast, die hier ongeveer een voet hoog was, en plotseling, nog voor een van beiden er goed op bedacht was, klonk er een knappend geluid, en in den erker zelf viel een stuk van den vloer, in den vorm van een halven cirkel omlaag, bleef een oogenblik heen en weer zwaaien aan een paar uitstekend verborgen scharnieren, en hing toen stil.

Raffles keek Brand glimlachend aan, en vroeg :

— Is het niet goed bedacht ? Juist in den erker ! En hoe gemakkelijk om een lastigen bezoeker ongemerkt te laten verdwijnen !

Brand boog zich over het donkere gat heen, waaruit een vunze lucht opsteeg.

Hij meende daar beneden vaag het glinsteren van water te zien, en ook het begin van een smalle, houten trap.

Brand ging haastig een tak afsnijden, stak die in de opening, en kwam tot een tweevoudige ontdekking — er stond inderdaad wat water daarbeneden, maar dat was slechts een plasje, gevormd door grondwater en regen, en de trap was zeker niet meer dan twee meter hoog.

Men kon dus zonder het minste gevaar afdalen en liep alleen maar de kans op een paar natte voeten.

De twee mannen bekommerden zich echter volstrekt niet om zulk een kleinigheid, maar begonnen bij het licht van de zaklampen een smalle gang te volgen, die zich nog in goeden toestand bevond, en die uit metselsteen was opgebouwd.

Raffles schatte dat er zich boven de gewelfde zoldering nog omstreeks een meter grond van den tuin moest bevinden.

De gang was kaarsrecht, en liep blijkbaar rechtstreeks op het kasteel toe.

De grond was zeer modderig, en maakte het voortgaan moeilijk, maar ze hadden toch niet meer dan tien minuten noodig om hun doel te bereiken, dat wil zeggen een stevige deur, die echter half open stond, en waarvan sloten en hengsels bijna geheel waren weggevreten door de roest.

De deur was zoo smal, evenals de gang geweest was, dat twee mannen er elkander nauwelijks konden voorbijgaan.

Vlak daarachter begon een steenen trap, en

Brand telde de treden — het waren er zeven-en-dertig.

Hij zelf twijfelde nu geen oogenblik meer of deze trap was uitgespaard tusschen den buitenmuur van het huis en een loozen binnenmuur.

Zij kwamen tenslotte op wat men een portaal zou kunnen noemen, omstreeks twee meter lang en tachtig centimeter breed.

Raffles begon bij het licht van zijn lamp aanstonds den binnenmuur af te zoeken.

Het duurde niet lang of hij had een klein, zuiver rond gat gevonden, zoo groot, dat men er een gewoon, houten potlood in kon steken, en hij wendde zijn gelaat naar Brand toe, en zei ernstig :

— Ik geloof, Brand, dat wij de techniek van dezen moord nu wel doorzien hebben ! Door deze opening heeft de sluwe schelm de vergiftigde naald gestoken, met groote kracht, en hij wist zeer nauwkeurig waar de man voor de telefoon zou staan !

— Maar — hij kon toch onmogelijk zelf telefoneeren ! wierp Brand tegen.

— Dat spreekt vanzelf ! Hij moet daarom een medeplichtige hebben gehad die op een nauwkeurig vastgesteld tijdstip het slachtoffer opbelde. De looze muur is dun, en hij moet zijn schellen van de telefoon hebben kunnen hooren, evengoed als het afnemen van den hoorn van den haak. Op hetzelfde oogenblik stiet hij de naald door het gat heen. Brand, voorloopig hebben wij genoeg gezien. Wij zullen nu terugkeeren, en onze volgende zet zal zijn — een poging om den moordenaar te vinden.

Eerst zochten de twee mannen nog zorgvuldig het smalle portaal af, maar zij vonden volstrekt niets. Zij aanvaardden nu den terugweg, daalden het smalle steenen trapje af, en gingen door de met ijzer beslagen deur.

Maar hier stond Raffles stil en zei verbaasd :

— Daar valt mij iets in — men kan van het paviljoen tusschen twee muren komen, — maar hoe kwam men uit dit huis naar het paviljoen ?

— Er moet natuurlijk indertijd nog een tweede, korte gang zijn geweest, die zich ergens in de buurt van deze deur met de hoofdgang verbond. Ik denk dat dat gat is dichtgemetseld — misschien wel door een najverigen kasteelheer ! En voor het doel van den moordenaar was deze steenen trap ruimschoots voldoende — helaas.

Zij liepen weer verder, en zij hadden ongeveer viervijfde van de onderaardschen gang achter

den rug, toen een dof, zwak dreunend geluid hen deed stilstaan.

— Wat was dat ? vroeg Brand verbaasd, en ook wel ongerust, want hij dacht aan een aardstorting.

Raffles gaf geen antwoord, maar snelde verder.

Een halve minuut later hadden de beide mannen den voet van het houten trapje bereikt.

Maar vruchteloos tastte de voet van Raffles naar de onderste trede.

Er was geen trap meer !

En toen zij naar boven keken zagen zij ook niet meer den halven cirkel van zwak daglicht, die de opening van het luik afteekende tegen de duisternis.

Het luik was gesloten !

❧

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret:
Rook dan de DUBEC Cigaretten

❧

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERZOENLIJK TEGENSTANDER.

Bij het licht van hnn lantaarn keken de aldus opgesloten vrienden elkander eenige oogenblikken zwijgend aan.

Toen zeide Raffles met een zacht lachje :

— Wij weten althans, te doen te hebben met een tegenstander die niet van halve maatregelen houdt !

— Maar wat voor nut kan het hem opleveren ons hier opgesloten te houden? Hij kan zelfs niet weten wie hier binnen zijn !

— Neen, maar hij kan wel weten dat het personen zijn, die een deel van zijn geheim aan den dag gebracht hebben, en die wellicht voor hem zoo gevaarlijken weg zullen voortgaan! Het is best mogelijk, dat het er hem slechts om te doen was, tijd te winnen voor een vlucht.

— Dat weet ik zoo niet! hernam Brand mistroostig. Tenzij de man gelooft, dat men hem reeds op het spoor is !

— En waarom zou hij het niet gelooven, nu een paar nieuwsgierige den sluipweg al gevonden hebben, en dus misschien ook de wijze, waarop hij zijnen man naar de andere wereld zond? En lieden die tot zoiets durven overgaan, die zich in het nauw gedreven voelen, die bekommeren zich meestal zeer weinig om het leven van degenen die hun in den weg staan. Ik wil je echter wel toegeven, dat ik dezen maatregel wel wat kras vind. Het kan bijna niet anders of de moordenaar moet voortdurend in de buurt van het huis hebben rondgeslopen, tijdens het onderzoek. Maar het heeft weinig nut

hierover wijsgeerige beschouwingen te houden. Wij zouden verstandiger doen, eens na te gaan, hoe wij het vlugst uit deze stinkende gang kunnen weggomen !

— Wij zijn het dichtst bij het luik — mij dunkt dat wij hier een poging moesten wagen ! merkte Brand op.

— En ik zou juist willen aanraden, het aan de andere zijde te beproeven ! zeide Raffles, na even te hebben nagedacht. Ten eerste is het zeer wel mogelijk dat onze man bij dit luik de wacht houdt, als een kat bij het muizengat, en den eersten van ons, die zijn hoofd vertoont, op een kogel onthaalt. Mijn tweede bezwaar is, dat het zeer moeilijk zal zijn dit luik te bereiken!

Ik zie er volstrekt geen sluiting aan, hier van onderen, en jij zou op mijn schouders moeten gaan zitten om te kunnen werken ! Ik stel dus voor, het liever aan den anderen kant te probeeren !

Ik heb onder mijn instrumenten in deze tasch, die er uitziet als de deftige portefeuille van een echten politiemann, een kleinen koevoet en nog andere werktuigen, die het al heel spoedig zullen klaarspelen met een dichtgemetselde deur of anderen doorgang ! Wij hebben dan bovendien nog voor, dat wij die geheimzinnigen en gevaarlijken tegenstander onverhoeds op het lijf kunnen vallen, als wij het voorzichtig aanleggen.

— Dan maar spoedig op weg, Brand, en ik

hoop vurig, dat we spoedig een uitgang zullen vinden want de batterij van mijn lantaarn zal het aanstonds begeven, en die van jou is ook niet meer op volle sterkte!

Zonder verder tijd te verliezen keerden de twee mannen zoo snel zij konden weer op hun schreden terug, totdat Raffles stilhield bij den voet van de smalle steenen trap, en haastig den muur begon te onderzoeken, want de lamp van Brand was onderweg reeds uitgegaan, en de zijne zou hem ook spoedig in den steek laten.

Het duurde eenige minuten, voor zijn scherp oog een afscheiding had ontdekt tusschen den ouden muur en een oppervakte, die zeker van jongeren datum was, te oordeelen naar de kleur van de metselsteenen en den toestand van de kalk in de voegen.

Hij klopte er voorzichtig tegen met zijn stalen koevoet en glimlachte tevreden.

De klank bewees hem dat hij niet tegen massieven grond klopte, maar tegen een vrij dunnen muur, want onze metselaars een „halfsteensmuurtje” noemen.

Hij gaf Brand een wenk, stopte hem zelf een kort houweel in de hand, en beiden begonnen haastig op dezelfde plek den steenen muur aan te tasten.

Vijf minuten waren voldoende om hen te toonen, dat Raffles goed gezien had. Nauwelijks was een der steenen na de verwijdering van de kalk er omheen van zijn plaats genomen of het steeds zwakker wordende licht van Raffles lamp viel op het bruin geschilderde hout van een deur.

Zoo vlug zij konden gingen zij voort met het verwijderen van de steenen, hetgeen telkens gemakkelijker ging.

Zij werkten van het midden af, ieder naar een anderen kant, daar zij niet wisten, waar het slot van de deur zich bevond.

Na verloop van een half uur ongeveer hadden zij een gat gemaakt, groot genoeg om er door te kruipen en tevens was het slot vrijgelegd.

Maar toen ging ook juist de lamp van Raffles uit, en de twee vrienden stonden in een volslagen duisternis.

— Heb je je sigarenaansteker bij je, Brand? vroeg Raffles kortaf.

— Neen helaas. Die is stuk gegaan. Maar ik heb wel een doosje half vol waslucifers.

— Steek die dan achtereenvolgens aan, en licht mij bij, beval Raffles kortaf.

Het slot bleek niet zoo heel gemakkelijk te openen te zijn, want het was stevig, tamelijk ingewikkeld, en daarenboven zwaar verroest.

En terwijl Raffles bezig was overwoog Brand, dat het al zeer onaangenaam zou zijn, als die deur bij toeval van binnen naar buiten open ging, want dan zouden zij verplicht zijn, tot den laatsten steen ervoor weg te ruimen!

Hij zeide echter niets, maar stak een voor een zijn waslucifers aan, die hij vasthield totdat hij er bijna zijn vingertoppen aan verbrandde.

Na een minuut of tien kondigde hij lakoniek aan:

— Daar gaan de laatste twee!

Raffles gaf geen antwoord. Hij stond in gebukte houding en het rossige vlammetje bescheen zijn scherp geteekend profiel, terwijl zijn lange, gespierde vingers de fijne werktuigjes hanteerden.

Het licht van de tweede lucifer doofde uit, zonder dat er een woord gezegd werd.

Brand luisterde in groote spanning naar het zachte knarsen van het fijne staalgereedschap binnen in het slot.

En toen hoorde hij plotseling een tik, waarvan de aard hem zeer vertrouwd was — het was het knappend geluid, teweeg gebracht door de tong van het slot, die uit de schoot terugsprong.

Hij hoorde in de diepe duisternis voorts, hoe Raffles de kruk greep, en toen vernam hij tot zijn opluchting een zacht piepend geluid. Dat konden alleen maar de roestige scharnieren zijn.

Gelukkig — de deur ging dus van buiten naar binnen open!

Vlak bij zijn oor klomk de zachte stem van Raffles:

— Volg mij, en maak zoo min mogelijk leven. Het is hier zoo donker als of het midden in de nacht was! Vermoedelijk zijn wij in een kelder!

Raffles kroop het eerst door het gat, en Brand volgde hem onmiddellijk.

Op den tast gingen zij achter elkander voort in een volkomen duisternis, totdat Brand eensklaps merkte dat Raffles stil stond en een korten uitroep slaakte.

— Wat is er? vroeg hij ongerust.

Inplaats dat hij antwoord kreeg hoorde hij Raffles op zachten maar bevelenden toon zeggen:

— Sta stil, wie je ook mag zijn!

Het volgende geschiedde zeer vlug.

Er klonken snelle, sloffende schreden en het volgende oogenblik werden de twee mannen half verblind door het licht in een krachtige

zaklamp, die op hun gelaat werd gericht. Toen zwaaide het licht van hen weg, en trof de kale muren van wat vroeger zeker een wijnkelder was geweest, en tenslotte een trap met uitgesleten treden.

Vaag zagen zij een gedaante die de trap opsnelde, daarboven een deur opende, en verdween.

— Het is een vrouw! riep Brand in de hoogste verbazing.

— Het is stellig de huishoudster Brigitta, Brand! Haar na!

Maar de vrouw had de deur al dichtgeworpen, in het slot, en hoewel het slechts een heel eenvoudig slot was, had Raffles toch een paar minuten noodig het te openen.

Van de vrouw was niets meer te zien.

En hoewel zij haar gezicht onmogelijk hadden kunnen zien, zoo waren Raffles en Brand toch overtuigd, dat het niemand anders geweest kon zijn dan de doove huishoudster.

Zij gingen aanstonds naar het keukenvertrek — en daar zat de oude Brigitta bezig met het schillen van aardappelen, en die hen met haar doffe, kleine oogen, roerloos aankeek, toen zij binnentraden, zonder echter een woord te zeggen.

Een oogenblik dacht Raffles erover, de vrouw reeds nu te ondervragen, maar hij begreep dat hij dat bezwaarlijk doen kon in zijn hoedanigheid als Fransche politiebeambte, zelfs al wist het oude mensch daar volstrekt niets van, en besloot het tot later uit te stellen.

Hij was er nu wel bijna zeker van, dat Brigitta heel wat meer voor den ouden Grey was geweest dan alleen een huishoudster. Zij moest zijn vrouw zijn geweest, want het was duidelijk dat zij kennis had gedragen van het bestaan van de toegemetselde deur. Hoe zij echter had kunnen hooren dat er aan den muur werd gebroken, dat was Raffles nog niet duidelijk. Zij was natuurlijk niet bij toeval in dien kelder geweest, waar volstrekt niets te zien was, en waaruit de laatste flesch wijn reeds vele jaren geleden verdwenen was.

Wat Brand aangaat — hij vond het geheele geval zoo onoplosbaar raadselachtig, dat hij niet eens moeite deed, er een oplossing voor te vinden.

Raffles bleef dus slechts even naar de vrouw zien, die weer aan het werk was gegaan, en daarop ging hij met Brand weer heen, en beiden reinigden zich eerst wat, met behulp van water en een schuier, die zij in de bijkeuken vonden.

Vervolgens begaven zij zich, alsof er niets gebeurd was, weer naar het andere gedeelte van het oude huis, dat nu bijna verlaten was. Sechts hier en daar liepen nog enkele verslaggevers rond, nu en dan stilstaande om een aantekening te maken.

Het was zeer duidelijk te zien, aan hun houding, dat deze zaak hun grootste opmerkzaamheid had getroffen, door de geheimzinnige omstandigheden, waaronder de inbraak had plaats gehad.

Op hun weg kwamen zij ook een brigadier van politie tegen, die echter niets nieuws te berichten had. De menschen van Scotland Yard die er ontboden waren begonnen nu ook over te hellen tot de meening, dat Grey vermoord was, en men liet langzamerhand het standpunt los, dat Bernard Grey zoo ongelukkig gevallen was, dat het daardoor zijn dood teweeg bracht. Hij was stellig vermoord door een steekwonde even naast het oog, die het slaapbeen doorboord had, zonder evenwel de hersens te raken, en nog altijd kon de gerechtsgeneesheer zich niet voorstellen, hoe zulk een prik, zooals hij het noemde, een bijna onmiddellijken dood had kunnen veroorzaken.

— Is er nog iets gevonden — iets dat een spoor zou kunnen opleveren? vroeg Raffles in zijn gebroken Engelsch.

— In de slaapkamer en in de bibliotheek volstrekt niets — maar in de werkkamer gelijkvloers hebben we iets gevonden, dat misschien een kleine aanwijzing kan zijn.

— Wat dan?

— Een keim eindje sigaar! Het staat vast dat Grey nooit rookte. De huishoudster zegt dat hij ook geen bezoek heeft gehad, gisteravond. Zij zou trouwens niemand hebben binnen gelaten. Dat peukje is dus waarschijnlijk afkomstig van den moordenaar.

— Waar is dat eindje sigaar? vroeg Raffles levendig.

— Het ligt in de werkkamer, mosseur. Een van onze agenten houdt er de wacht.

Raffles liet den man in den steek, en trok Brand haastig met zich mede naar de werkkamer, die hij zoo uitstekend kende. Bij de schrijftafel zat een reusachtige agent, die zich geweldig scheen te vervelen, want hij hing lusteloos in de schrijfstoel, en gaapte onbedaarlijk.

Hij tikte slechts even aan zijn helm zoodra hij de binnentredenden herkende, maar hij keek toch scherp toe, toen de gewaande Fransch-

man op de tafel toetrad, en daar een eindje sigaar, dat op een vel onbeschreven papier was neergelegd, met groote aandacht beschouwde.

Brand zag hem niet alleen de asch, die er nog aan kleefde, maar ook het uiteinde bestudeeren met behulp van zijn vergrootglas — en hij zag ook dat het gelaat van Raffles die eigenaardige uitdrukking vertoonde, welke hij steeds had, als hij met alle hersenkracht die hij bezat een of ander onderwerp, dat hem belang inboezemde, onderzocht, of een raadsel tot klaarheid poogde te brengen.

Dat onderzoek duurde wel vijf minuten, en toen legde hij 't stukje sigaar weer neer, gaf Brand een wenk, en voerde hem naar een stil hoekje van de groote vestibule, waar hij fluisterend begon :

— Ik ben geen Sherlock Holmes, en ik zal je dus maar niet tien bladzijden lang in spanning houden, mijn waarde ! Dat stukje sigaar is een Chiroot. Ik behoef je niet te zeggen wat een Chiroot is. Het is een van die lange, dunne sigaren van zeer zwaar tabak, die in Engelsch-Indië, en daar alleen worden vervaardigd, en die uitsluitend te genieten zijn voor menschen die er lang gewoond hebben. Dezelfde sigaar echter wordt ook veel in Australië gerookt. Dit wat het merk betreft. De man die ze opstak en rookte heeft de punt ervan afgesneden met een zeer scherp zakmes, waaruit men allicht zou kunnen afleiden, dat zijn tanden niet zoo heel goed meer waren. En hij was waarschijnlijk iemand zonder last van zenuwen, en een zeer nette rooker, want het uiteinde is niet uitgekauwd, maar op dezelfde plaats tusschen de lippen vastgehouden, en toch is de sigaar bijna geheel opgerookt. Nu Brand, mijn conclusie behoef ik je natuurlijk niet te zeggen, is het wel ? Ik rook zelden sigaren, en nooit Chiroots. Bij een zaak als die van gisteravond, rook ik natuurlijk nooit. Want ik weet bij ervaring, hoe gevaarlijk dat kan zijn. Daar Grey ook nooit rookte, kan het niet anders of na mijn heengaan, dat een weinig overhaast plaats vond, is de moordenaar in dit vertrek geweest !

— Dan zou het hem dus om het geld zijn te doen geweest, en het systeem van een wraakneming moet je loslaten ! merkte Brand op.

— Misschien niet geheel en al ! Het kan zoowel het een als het ander geweest zijn. In ieder geval moet de man een bittere teleurstelling hebben ondervonden, toen hij de leege kast zag !

— Maar brengt ons de ontdekking van dat eindje sigaar nu wel veel verder — ik bedoel op den weg, die voert naar de arrestatie van den dader ?

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde kortaf :

— Misschien ! Je moet erkennen, dat er toch eenige aanwijzingen zijn, Brand. De moordenaar moet een man zijn, die zeer lang in Indië of in Australië heeft gewoond — en ik denk haast in dat land, want daar heeft Grey zeer lang vertoefd !

— Hoe weet je dat ? vroeg Brand verrast.

— Je kunt je zelf het antwoord geven, mijn waarde ! Bekijk de wanden van deze vestibule maar eens ! Kijk naar de fraaie wapenrekken, die echter geen enkel Europeesche wapen bevatten ! Daar hangt een boomerang, een werpwapen, dat nergens anders gevonden wordt dan in Australië, daar een aantal assagaaien, zoo als ze alleen in het Noorden van Australië worden gebruikt, daar blaasroeren, en daar schilden van boomschors ! Je zult wel met me eens zijn dat slechts een man die jarenlang in een ander land heeft gewoond, zich op zijn ouden dag omringt met voorwerpen die uit dat land afkomstig zijn !

— Dat kan ik mij voorstellen ! Wat verder ?

— De moordenaar is waarschijnlijk een man met stalen zenuwen, hij kende de inrichting van dit huis op zijn duimpje, tot het bestaan van de geheime gang toe. En — hij werd verwacht !

— Wat zeg je daar ? riep Brand verwonderd uit.

— Grey was bang, Brand ! Daarom schafte hij zich die honden aan, daarom kroop hij hier weg, daarom wilde hij niemand ontvangen, en daarom liet hij ook de deur dichtmetselen, of deed het misschien zelf, die toegang gaf tot den kelder ! Hij dachtte geen gevaar van den kant van de steenen trap — en die is hem juist noodlottig geworden, zooals we gezien hebben. Ik geloof, als we eens 'n blik konden slaan in het verleden van Grey, dat veel ons zou worden opgehelderd ! En nu zullen wij eens zien, hoe het bij het paviljoen staat !

— Je gelooft toch niet dat de kerel daar nog altijd zal zijn ? riep Brand uit.

— Dat kun je nooit weten ! Hij moet iemand zijn met het geduld van een kat.

Zoo gingen zij dan ten tweede male het huis uit, en begaven zich naar het paviljoen, maar thans met de grootste behoedzaamheid, zorg-

dragende, niet te worden gezien.

En toch waren die voorzorgen blijkbaar nog niet voldoende geweest.

Want zij waren nauwelijks over den muur geklauterd, of op niet verren afstand klonk een scherpe, droge knal als van een jachtgeweer en een kogel floot op een paar milimeters afstand voorbij het oor van Brand, die zich onmiddellijk plat op den grond wierp.

Zij zagen hoe een man vlug als een haas uit

de richting van het paviljoen wegliep.

— *Hij* was de schutter niet! schreeuwde Brand. De kogel kwam uit een geheel andere richting.

— Je hebt gelijk — en daar loopt de schutter, de medeplichtige van onzen man! riep Raffles, wijzend op een tweeden man, die met niet minder snelheid als een ge oefend hardlooper door het bosch voortijlde, en het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen was.

▲

„Wie eenmaal een Dubec-sigareet gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

▼

HOOFDSTUK V.

HET VERLEDEN SPREEKT.

Raffles en Brand gaven zich zelfs geen moeite, den schutter of zijn medeplichtige te achterhalen. Ten eerste waren zij hun daartoe te ver voor, en ten tweede zou het zelfmoord zijn, een tot alles bereid man, met een geweer, en die een goed schutter scheen te zijn, na te loopen in een bosch, waar zich om de tien stappen een plek voordeed, uitstekend geschikt als hinderlaag.

Raffles had zijn browning bij zich, maar die zou al heel weinig uitrichten tegen een scherpschutter met een geweer, die zich bovendien verdekt kon opstellen.

Brand was langzaam weer overeind gekomen, en zei, de droge aarde van zijn kleederen kloppend :

— Wij schijnen te doen te hebben met lieden, die niet voor een kleintje vervaard zijn !

— En die vijanden in ons zien ! voegde Raffles er nadenkend bij. Het is mij nog steeds niet recht duidelijk, wat zij hier nu nog zoeken, en zich aan het grootste gevaar bloot stellen.

— Het wekt den indruk, alsof zij hun taak hier nog niet als beëindigd beschouwen, merkte Brand op. Maar wat hopen zij te kunnen bereiken, nu zij toch in de bladen hebben kunnen lezen, dat een ander hun voor is geweest ?

— Dat is juist het verwonderlijke ! Kan er nog iets meer geweest zijn dan het geld alleen ?

Hierop kreeg Raffles geen antwoord, want Brand zelf kon zich volstrekt geen voorstelling vormen van de beweegreden van den moordeenaar die zich aan zulk een groot gevaar bloot stelde, om in de nabijheid te kunnen blijven van het huis, waar hij zijn vreeselijke daad pleegde. Wat hem daartoe drong moest wel van zeer ernstigen aard zijn. Toeval kon het in geen geval zijn, dat was te dwaas om alleen te loopen.

Zonder dat er veel woorden gewisseld werden begaven Raffles en Brand zich naar het huis in de Victoriastreet met zijn twee ingangen, waar zij zich ontdeden van hunne vermomming.

Vervolgens keerden zij terug naar het kleine heerenhuis in Cromwell Street, en zoodra zij daar waren ging Raffles naar zijn werkkamer, waar, goed verborgen, in een geheim muurkastje de stalen kist stond, waarin Raffles zijn buit

placht te bewaren, totdat hij de gelegenheid vond, ze naar een van zijn schatkamers te vervoeren, verdeeld over een vijftal eilanden onder de keerkringen.

Hij droeg de zware stalen kist naar zijnschrijftafel, en opende ze met een sleutel, dien hij zelf vervaardigd had, en waarvan geen tweede exemplaar bestond.

Intusschen zeide hij levendig :

— Ik heb mij nog niet den tijd gegund, Brand, de opbrengst van deze kleine onderneming met wat meer nauwkeurigheid te onderzoeken. Daaraan heb ik misschien verkeerd gedaan, want het kan zijn, dat ik behalve het geld nog iets meer wegnam — en juist dat zou een verklaring kunnen leveren van de aanwezigheid van die lieden op het landgoed.

Vol belangstelling kwam Brand naderbij. Het slot sprong open, en Raffles sloeg den stalen deksel terug. De kist was in een zestal vakken verdeeld, die ieder hunne beteekenis hadden. In het eene bevonden zich louter goudstukken, Engelsche, maar ook Fransche en Duitsche, in het andere niets anders dan effecten, die nog wat zouden moeten rusten, alvorens zij te gelde konden worden gemaakt, in een derde weer glinsterende diamanten en andere sieraden.

Uit een der grootste vakken nam Raffles een portefeuille van zwart, glimmend zeildoek, die hij opende, en waaruit hij den inhoud op de tafel schudde. Het waren eenige pakjes bankbiljetten, een aantal effecten, voor het grootste deel aandeelen in groote maatschappijen, en nu fladderden ook eenige brieven, enveloppen en nog andere losse papieren omlaag.

— Ik dacht het al half en half, mompelde Raffles. Ik heb een weinig overhaast gehandeld, en meer uit de kast genomen, dan ik mij voornam.

Brand had een der brieven opgenomen, bekeek de enveloppe, en riep uit :

— Er zit een Australische postzegel op !

— Dat zou dan strooken met mijn opvatting, Brand ! Je zult je herinneren dat ik inderdaad geloofde, dat Bernard Grey langen tijd in Australië had vertoefd. Laat eens zien !

Raffles had de enveloppe zelf in de hand genomen, en vervolgde, na ze eenigen tijd nauwkeurig te hebben beschouwd.

— Deze enveloppe werd zes jaar geleden afgezonden. Niet hierheen echter maar naar een kleine plaats in Schotland! Want het adres is door de posterijen veranderd tot viermaal toe zelfs! Voor een man op leeftijd is het wel vreemd dat hij binnen zes dagen tijds op zijn minst vier-malen zijn verblijf heeft veranderd! Dat wijst op een merkwaardige onrust, Brand! Naar de stempels te oordeelen is deze brief niet minder dan negen maanden onderweg geweest, alvorens hij eindelijk den man bereikte, voor wien hij bestemd was.

Raffles had het velletje papier uit de enveloppe genomen, vouwde het open, en las niet zonder verbazing op luiden toon voor:

— „24 December 8 uur” In de Zilveren Klipper” Moreland on the Fife.” Jesse Pearl No. 5.”

— Is dat alles wat er in staat? riep Brand verwonderd uit.

— Ja, dat is alles, Brand!

— Maar wat heeft het te beteekenen? Het heeft geen zin hoegenaamd!

— Misschien toch wel! hernam Raffles langzaam. Het spreekt vanzelf dat de ontvanger van den brief op de hoogte was van sommige zaken, die ook den afzender bekend waren. Ik bedoel — hij kon vroeg of laat zulk een waarschuwing verwachten!

— Een waarschuwing? herhaalde Brand verbluft.

— Mij dunkt dat het niets anders kan zijn. Het is een soort van afspraak, met opgave van een datum en een plaats van bijeenkomst. „In de Zilveren Klipper” is zeer waarschijnlijk een of andere zeemanskroeg, want Moreland on the Fife is een havenplaatsje. De inhoud van dit zeer korte briefje gelijkt al bijzonder veel op een bevel, wat dunkt je?

— Het kan zijn! gaf Brand ten antwoord, maar hij scheen nog niet volkomen overtuigd te zijn.

Eensklaps hief hij het hoofd op en vroeg:

— Wie is Jesse Pearl, en waarom plaatst hij een nummer achter zijn naam?

— Wel, het kan een vijftal geweest zijn, waartoe ook Grey behoorde! zeide Raffles. Maar laten wij eens verder gaan. Ik geloof dat wij al aardig op weg zijn om iets van beteekenis te ontdekken! Hier heb ik een briefje met slechts twee doorgehaalde adressen en van

veel lateren datum! Inderdaad werd het drie jaren geleden verzonden, ditmaal niet uit Brisbane in Australië, zooals het vorige, maar uit Bombay, dat al heel wat dichter bij is! Laat eens zien wat dit bevat.

Raffles haalde het stukje papier te voorschijn, dat in de enveloppe zat, en dat een bladzijde uit een opschrijfboekje leek te zijn. De inhoud luidde als volgt:

„Hebben je weer ontdekt. Dit is de laatste waarschuwing, Berry! 12 Juli acht uur in den avond in „Het Gouden Anker” Scarborough. En de onderteekening de Vijf.”

Toen Raffles dit luid had voorgelezen, keken de mannen elkander een oogenblik zwijgend aan, totdat Brand uitbarstte:

— Het begint wel wat duidelijker voor mij te worden, maar het fijne begrijp ik nog niet! Waarom zaten die kerels Bernard Grey zoo achterna?

— Om het geld, Brand, en om niets anders! antwoordde Raffles ernstig. Het is zoo helder als glas, dunkt mij, dat Grey geen gevolg heeft gegeven aan de uitnoodiging van ruim vijf jaren geleden om op vier en twintig December op de eerste plek van samenkomst te verschijnen. Die waarschuwing werd verzonden uit Brisbane, in het begin van de lente van hetzelfde jaar. Dat was natuurlijk om den brief tijd te geven, zijn juiste bestemming te bereiken. De afzender wist niet zeker waar zijn man zich bevond, stuurde den brief op goed geluk, en liet een maand of zeven speling, en dat had ongeveer juist voldoende kunnen zijn — maar mijnheer Grey hield zich van den domme, en ging niet naar Moreland. Indien hij het wel had gedaan, dan zou deze laatste waarschuwing volstrekt geen zin hebben gehad.

De schrijver zegt hierin duidelijk dat hij Grey dien hij aanspreekt met een vleinaampje „Berry”, weer teruggevonden heeft! Hij was dus een tijdlang zoek, hetgeen zeggen wil, dat hij zich verborgen hield. Er behoeft niet aan te worden getwijfeld, of Grey, een van de vijf naar allen schijn, heeft ook dit verzoek in den wind geslagen, en vermoedelijk heeft die nalatigheid hem den dood gebracht! Want de moordenaars waren onderweg naar Europa, ditmaal vastbesloten om hem te dwingen tot iets wat ik zelf nog niet nader kan bepalen, maar wat stellig verband houdt met geld. Laat eens zien — wat hebben wij hier?

Te midden van de losse blaadjes papier had Raffles een knipsel uit een dagblad gevonden, waarop met blauw potlood aan de achterzijde

de naam van het blad — „The Brisbane Lodger” en een datum was geschreven.

Het knipsel was ruim achttien jaren oud. Raffles begon het met halfluide stem voor te lezen :

— „In den afgeloopen nacht is het aan vijf gevangenen gelukt, na een der cipiers te hebben vermoord, uit de strafgevangenis hier ter stede te ontsnappen, zonder dat de politie tot dusverre eenig spoor van hun verblijfplaats heeft weten te ontdekken.

De namen van de vijf ontsnapten zijn : Jesse Pearl, Bernard Hickory, Elias Vandije, Maurice Atchinson, David O'Haly.

Onze lezers zullen zich herinneren dat dit hoogstgevaarlijke vijftal eenige maanden geleden werd gearresteerd na een zeer brutalen roof waarvan een onzer grootste banken het slachtoffer werd, die bij deze gelegenheid voor niet minder dan dertig duizend pond Sterling werd bestolen. Een dag van te voren was op den grooten weg door vijf mannen de auto aan gehouden van den kassier van een onzer grootste fabrieken, die met het weekloon der arbeiders, een bedrag van veertien duizend pond Sterling, op weg was naar de fabriek. Hij en de chauffeur werden gedood. De Justitie twijfelde er destijds niet aan, of ook deze misdaad kwam voor rekening van de vijf bankroovers. Bij dezen laatsten aanslag werd een loketbeambte gedood, terwijl een der typisten zwaar gewond werd.

Het vijftal werd een maand geleden veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. De minnares van Bernard Hickory echter wist te ontsnappen.

Het is zoo goed als zeker dat zij behulpzaam moet zijn geweest bij deze ongehoord brutale ontsnapping. Op de een of andere wijze wist zij een revolver, drie vlijmscherpe messen, een vijl en een sterk touw in de gevangenis te smokkelen. Het onderzoek zal nog moeten uitwijzen of een der cipiers zijn plicht vergeten heeft, en de behulpzame hand heeft geboden.

Bij het binnentreden van een der cellen met het avondeten moet de ongelukkige gevangene bewaarder onverhoeds zijn overvallen door een der ontsnapten, Jesse Pearl geheeten, die hem het vlijmscherpe mes in het hart stak. Vervolgens moet hij hem den sleutelbos hebben ontnomen, en daarmee de cellen van zijn medeplichtigen hebben geopend. Zij zijn vervolgens den langen

gang teneinde gesneld, en hebben zich aan het touw laten zakken uit een zijvenster, waarvan zij slechts een enkele tralie behoeften door te zagen. Het touw bracht hen op het dak van een kleine loods, en vandaar op de binnenplaats. Zij sloegen hier nog een wachter neer, die iets verdachts had gehoord, klommen over den lagen muur, en zijn zeer waarschijnlijk in een wachtende auto weggereden.

Wij herinneren er onze lezers nog aan, dat er van het gestolen geld destijds geen penny werd teruggevonden, en dat alle vijf de schelmen hardnekkig bleven weigeren, de plaats te verraden, waar zich de buit bevond.

Tot dusverre ontbreekt ieder spoor van de gevaarlijke ontvluchte veroordeelden.”

Raffles liet het knipsel langzaam zakken, en keek Brand met een vreemden glimlach en hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

— Mij dunkt dat er nu nog zeer weinig te raden overblijft, Brand, begon hij toen. Ik twijfel geen seconde, of Bernard Hickory en Bernard Grey zijn een en dezelfde persoon. Natuurlijk heeft hij zijn naam moeten veranderen. En de anderen hebben van die naamsverandering kennis gekregen — maar dat pas zes jaren geleden ! Hij heeft verraad gepleegd. Hij heeft al het geroofde geld voor zich zelf behouden, en heeft zich met zijn vriendin in een afgelegen gat begraven.

— Je wilt toch niet zeggen, dat de oude, Brigitta — — — ? begon Brand verbaasd.

— Het is zeer wel de vraag of ze werkelijk wel doof is, mijn waarde. Dat is ze misschien alleen maar voor de buitenwereld ! Daarenboven — die vlucht had achttien jaren geleden plaats, en een vrouw die toen vijf en dertig jaar was, die is nu zeker niet jong meer !

— Maar waarom heeft zij al deze gevaarlijke dingen bewaard ?

— Misschien wel als wapen tegen zijn vier doodsvijanden ! Hoe zij hem tenslotte hebben teruggevonden kan ik je niet zeggen, maar het heeft blijkbaar zeer lang geduurd. Zij hebben hem eerst gesommeerd, toen zij hem tenslotte weer te pakken hadden, op een bepaalden datum met een hunner of misschien met meer van de schelmen tot een overeenkomst te geraken, hij is niet komen opdagen, maar nog verder gevlucht. Zij wisten zijn spoor te hervinden, misschien met de hulp van vrienden hier in Engeland, er zijn nog meer waarschuwingen gevolgd — en tenslotte kwam het onvermijdelijke, de wraakneming ! Het is zeer wel mogelijk

en zelfs waarschijnlijk, dat het plan was, na den moord den verrader te bestelen, en eventueele bewijzen van hun schuld te vernietigen — maar zij vonden het kooitje leeg en het goudvinkje gevlogen! Dat zou voor een deel verklaren waarom zij in de buurt blijven zwerven.

— Wie weet hebben zij het wel op Brigitta voorzien, die wel hare vermoedens zal hebben omtrent de bedrijvers van den moord riep Brand uit.

— Dat is zelfs zoo goed als zeker, Brand, hernam Raffles ernstig. Nu wordt het ook duidelijker, waarom zij in den kelder was, van morgen! Zij heeft ons wel degelijk gehoord — en haar doofheid is een voorwendsel! Zij is dadelijk weggelopen, na het schijnsel van haar lamp op ons gezicht te hebben laten vallen. En het is maar goed dat wij zeker volstrekt niet geleden op mijnheer Jess Pearl en zijn vriend, anders zouden wij nu misschien in dien ouden wijnkelder liggen, ieder met een drietal kogels in het lichaam!

Het bleef even stil in het vertrek. Brand liep opgewonden heen en weer, en riep eindelijk:

— Maar er is sprake van vier anderen!

Waarom zouden de anderen dan niet hebben meegedaan?

— Wie zegt je dat dit niet het geval is? De beide anderen kunnen wel achter deschermen zijn gebleven. Maar zij kunnen ook wel reeds onder den grond liggen! Het leven van zulke lieden hangt menigmaal aan een zijden draadje, Wie weet zijn zij reeds wegens andere misdrijven achter slot en grendel gestoken.

Brand dacht nog een oogenblik na, en zeide toen, met een ernstige uitdrukking op zijn jong gezicht:

— Die Grey, of Hickory, of hoe hij dan heette was ongetwijfeld een schurk. Maar zijn leven van de laatste jaren moet een hel voor hem zijn geweest! Hij moet zich hebben gevoeld als een stuk wild, dat in het nauw gedreven is, en geen uitweg meer ziet. En die vrouw, die hem nooit in den steek heeft gelaten, en hem trouw terzijde stond!

— Ja, Brand, daaraan heb ik ook gedacht! Het is iets heel merkwaardigs in deze tijden van ellendige zelfzucht! Die blinde trouw treft mij als een heel mooie karaktertrek in een vrouw, die voor het overige de gevangenis wel dubbel en dwars zal hebben verdiend! Zij is met den steeds bedreigden tuchthuisboef van de eene plaats naar de andere getrokken, en heeft zich tenslotte hier opgesloten — in de ijdele hoop misschien, dat niemand hem hier zou terug-

vinden. Maar wraakgevoelens en hebzucht scherpen den blik! En tenslotte is de verrader van zijn makkers door zijn noodlot achterhaald. Ik kan niet zeggen dat ik bijzonder veel medelijden voor hem gevoel. En toch betwijfel is of hij wel het ware genot heeft gehad, van de tweemaal gestolen schatten.

Onder het spreken had Raffles het knipsel en de losse brieven en papieren zorgvuldig bijeen gezocht, en sloot ze nu in een enveloppe, die hij verzegelde en weer in het stalen kistje legde.

Nadat hij dit weer in de geheime muurkast had geplaatst, en deze zorgvuldig had gesloten, kwam hij langzaam weer naar de schrijftafel terug en zei -

— Het is mogelijk dat die vrouw groot gevaar loopt voor haar leven. Jesse zal wel begrijpen dat zij een groot aandeel heeft gehad in de verduistering van den gemeenschappelijken buit! Ja, misschien, gelooft hij zelfs wel, dat zij zelve het geld uit de brandkast heeft genomen nadat hij met eigenhand zijn vroegeren medeplichtige had gedood!

— Maar daar kan toch geen tijd voor zijn geweest! Jij zelf zegt dat de man beneden in de werkkamer is geweest, waar het eindje Chiroot werd gevonden!

— En daar blijf ik bij, Brand! Maar vergeet niet dat de moordenaar eerst zijn schuilplaats moest verlaten, en langs een omweg het huis binnen dringen. En die omweg was heel groot want de man moest eerst heelemaal naar het paviljoen terug, en toen door den tuin het huis naderen!

— Moest hij dan niet vreezen voor den hond die daar rond liep?

— Hij zal wel gewapend zijn geweest en hij behoefde den hond niet meertevreezen, nu die toch niets meer te verdedigen had! Waarschijnlijk was hij niet van plan, het dier onmiddellijk neer te leggen zoodra het zich vertoonde. Wie weet heeft het hem wel verbaasd, dat het monster zich volstrekt niet liet zien!

— Maar dan wordt de verwarring nog groter, Edward! Als de schurken het inderdaad op Brigitta voorzien hadden — als zij in het huis zijn gekomen — als haar vriend haar niet meer verdedigen kon — waarom hebben zij haar dan niet meteen afgemaakt?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar stond in diepe gedachten verzonken.

Hij trommelde met zijn vingers op het tafelblad, en gaf tenslotte ten antwoord:

— Je vraag zou me in verlegenheid kunnen

brengen, Brand! De vrouw zelve zou haar natuurlijk het best kunnen beantwoorden — en daarom stel ik voor, het haar zoo spoedig mogelijk te gaan vragen!

— Zij zal niet willen spreken!

— Ik denk van wel — zoodra zij merkt, dat wij toch het grootste gedeelte reeds weten.

— Het zou in ieder geval te probeeren zijn! meende Brand. Het staat nog wel vast, dat die vrouw werkelijk de vriendin is van den doode — maar de kans daarop is toch te groot! Wanneer gaan wij haar bezoeken?

— Van avond nog! antwoordde Raffles. Wij moeten ons haasten, want het is best mogelijk dat de vrouw zich zoo spoedig als zij maar kan uit de voeten wil maken!

Maar Raffles zou, wat dat betreft, toch nog te laat komen.

Want dienzelfden avond brachten eenige vroege avondbladen het bericht dat de huis-houdster gearresteerd was, op beschuldiging van medeplichtigheid aan den moord op Bernard Grey.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

HOOFDSTUK VI.

EEN TRAGISCH SLOT.

Toen Raffles het bericht las, schudde hij eenigszins spottend het hoofd en mompelde:

— Scotland Yard schijnt een weinig in de war te zijn! Eerst was het ongeluk, nu is het plotseling weer een moord geworden, en de vrouw moet er medeplichtig aan zijn!

— Wij moeten billijk zijn, Edward, en erkennen dat er voor die opvatting wel eenige grond is, van het oogenblik af dat de politie haar meening herziet, en aan moord gelooft! Want dan zou inderdaad veel er op wijzen, dat de vrouw den daders behulpzaam is geweest! Zij kan een der honden hebben verdoofd, en de andere gehoorzaamde haar, en is daarom misschien onschadelijk gebleven! Ik geloof dat ik als inspecteur van politie eveneens tot arrestatie zou zijn overgegaan.

— Je kunt gelijk hebben, Brand. Maar ik voor mij ben zeker dat de vrouw part noch deel had aan den moord, en dat kunnen wij spoedig genoeg bewijzen door deze papieren over te leggen!

— Maar als je dat doet, Edward, dan laten zij de vrouw misschien vrij wegens deze misdaad maar zij zullen haar veroordeelen wegens de vorige — de ontsnapping en wat zij nog meer op haar kerfstok heeft.

— Neen, want die misdrijven zijn verjaard! Als zij na dien tijd niets gedaan heeft wat haar in aanraking kon brengen met den strafrechter, dan kunnen zij haar niets meer doen.

Hij bleef 'n oogenblik in gedachten voor zich uitstaren, met het blad in zijn hand, en zeide plotseling:

— Ik zou wel eens willen weten, of Jesse Pearl en zijn makker dit bericht ook al gelezen hebben!

— Waarom?

— Omdat zij zeer waarschijnlijk nog altijd daar in de buurt zullen zwerven, wanneer het antwoord ontkennen moet luiden! Zij zullen niet alleen wraak willen nemen op de vrouw, maar het is best mogelijk, dat zij gelooven, dat Brigitta zelve en niemand anders de brandkast heeft opengebrouwen en het geld heeft weggenomen, zoodra zij zag dat haar meester dood was!

— Als zij dat inderdaad geloofd hebben, Edward, dan is het nog des te verwonderlijker, dat zij haar gisteren nacht niet hebben gedwongen, haar geheim te verraden. En waarheen kon zij in zulk een korten tijd het geld gebracht hebben?

— Dat laatste is niet zoo onmogelijk, Brand, in een huis dat zulke goed verborgen geheimen blijkt te bezitten! Maar dat verklaart nog steeds niet hoe het kwam dat haar geen leed is geschied!

— Misschien is zij uit het huis gevlucht, uit vrees voor een gelijk lot, voordat de moordenaar langs den omweg erin terug kon keeren!

— Wat je daar zegt, Brand, klinkt volstrekt niet onaannemelijk! riep Raffles op levendigen toon. En nu zullen wij eens naar het huis gaan, en zien hoe daar de zaken staan.

— Zou er nog een agent op wacht zijn?

— Misschien als het lijk nog niet is overgebracht! Maar ik betwijfel het. Hebben echter de moordenaars het bericht van de arrestatie nog niet gelezen, dan is de kans groot, dat zij na het vallen van de duisternis zullen terugkeeren, en pogen om Brigitta in handen te krijgen. Hoe meer ik er over denk, hoe logischer het mij voorkomt, dat de schurken veel eerder zullen gelooven aan een roof, door haar gepleegd, die natuurlijk de brandkast van haar vriend wist te openen, dan aan de wel zeer toevallige omstandigheid, dat een inbreker juist op dien zelfden avond zijn slag zou hebben geslagen! Laten wij gaan!

Brand zorgde er voor, dat Henderson, de chauffeur, den snelsten auto gereed hield, het voertuig, waarvan zeer gemakkelijk onder het rijden het nummerbord kon worden verwisseld, en daarop gingen de beide vrienden zich opnieuw in een vermomming steken, daar niemand vooruit kon weten, waartoe dit avontuur zou kunnen leiden.

De duisternis begon reeds te vallen toen de snelle wagen eindelijk stil hield op een paar honderd meter afstand van Rosfield Manor, dat er somberder dan ooit uitzag in de vale schemering.

Er was nergens eenig licht te zien, en het kwam den beiden mannen voor, dat het huis geheel verlaten was.

Raffles gaf Henderson op fluisterenden toon de noodige bevelen, en toen gingen zij verder langs den tamelijk smallen weg, die terzijde van het landgoed liep.

Zij hadden nog geen honderd passen afgelegd, of door de nachtelijke stilte klonk het langgerekt gehuil van een hond, doordringend en nameloos angstwekkend.

Brand was onwillekeurig blijven stil staan, en had Raffles bij den arm gegrepen.

— Een van de honden schijnt los te loopen in het groote park ! fluisterde hij.

— Ik denk eerder dat zij hem hebben vastgebonden ! En het lijk van zijn meester is zeker nog in dat huis, anders zou het dier niet zoo angstwekkend huilen.

— Het dringt iemand door de ziel ! fluisterde Brand. Het is akelig om aan te hooren. Het lijkt wel of die hond den dood voorspelt !

— Je bent van avond overgevoelig, Brand ! zeide Raffles sarcastisch. Je weet hoe ik denk over zulke sentimenteele bakerpraatjes ! De hond huilt omdat hij zijn meester kwijt is — en dat is alles ! En praat nu voorloopig niet, want wij komen in de buurt van het paviljoen, en het is niet onmogelijk dat ze daar zijn !

Zwijgend gingen zij verder, totdat zij op een plek kwamen, waar zij gemakkelijk over demuur konden klimmen, die in vroegere jaren het uitgestrekte park had omgeven, maar die nu hier en daar in puin was gestort.

De rampzalige Hickory, alias Grey, had zeker in hoofdzaak gerekend op de afgelegen plek van het huis, op de beide bloeddorstige reuzenhonden, en op het prikkeldraad, waarmede de tweede muur versperd was.

Met de grootste behoedzaamheid slopen Raffles en Brand op het paviljoen toe, dat zij vrij duidelijk konden onderscheiden tusschen het geboomte, want de maan was zooeven opgekomen, en scheen vol aan den hemel.

Zij hadden beiden hun revolvers gegrepen, en gingen langzaam voorwaarts, zooveel mogelijk zorgdragend, niet op doode takken te trappen.

In den aanvang had Brand het gevoel, alsof al deze omzichtigheid volkomen overbodig was, maar een vijf minuten later dacht hij er geheel anders over. Want het huilen van den hond had plotseling opgehouden, en plaats gemaakt voor een dreigend gegrom.

Dat geluid deed zich voor met ongeregelde tusschenpoozen, en het klonk steeds van dezelfde

zijde.

De waakhond was dus blijkbaar bij zijn hok vastgebonden.

Raffles had waarschuwend zijn hand opgeheven, en stond in luisterende houding, terwijl het maanlicht zijn scherp geteekend gelaat bleek deed schijnen, en zijn grijze oogen als staal deed glanzen.

Na eenige oogenblikken fluisterde hij :

— Het is alsof het dier onraad ruikt ! En toch is het bijna onmogelijk, dat het ons kan gelden, want wij krijgen den wind in het gelaat !

— Zouden zij het wagen, nu het huis binnen te gaan ? zouden zij hier al dien tijd gebleven zijn ?

— Dat is zoo goed als zeker ! Waren zij heengegaan, dan hadden zij iets van de arrestatie moeten lezen ! Maar de wraakzucht en de begeerte naar het goud heeft hen hier vastgehouden !

Zij gingen nog wat verder, bereikten het paviljoen, en bespeurden al spoedig dat het geheel verlaten was.

Het half ronde luik in den vloer was gesloten.

— Zouden zij werkelijk geloven dat wij nog altijd daar binnen zijn ? merkte Brand op zachten toon op.

— Wie weet ? zeide Raffles schouderophalend. Laten wij dit paviljoen verlaten — ik geloof dat zich in het park een treurspel van geheel anderen aard gaat afspelen !

Op dit oogenblik barstte de waakhond in een woedend geblaf uit, en de beide mannen hoorden duidelijk het gerammel van de ketting, aan welks einde hij heen en weer sprong, zeker pogend om zich los te rukken.

— Kom mede ! beval Raffles op korten toon.

Zij baanden zich een weg door het kreupelhout en bereikten spoedig den tusschenmuur.

Het werd hun wel zeer gemakkelijk gemaakt, want een geheimzinnige hand had al het prikkeldraad stuk geknipt en zorgvuldig van de bres verwijderd.

Zij behoefden erslechts over heen te stappen.

Zij snelden over de grasvlakte, die nu kwam, en terwijl zij voortliepen werd het dreigende gegrom van den hond telkens afgewisseld door woedende uitvallen.

En juist toen zij aan het einde van een tweede weide waren, en het huis duidelijk voor zich zagen, geschiedde het.

Er klonk een schot, een scherpe knal, en op datzelfde oogenblik geraakte de hond los, en was met vijf, zes geweldige sprongen bij den schutter.

Voor men goed kon beseffen wat er geschiedde had het dier zijn vreeselijke tanden in den hals van den man begraven, die een gesmoorden kreet liet hooren, en toen ruggelings achterover stortte, met den hond boven op zich, die woedend bleef grommen, ofschoon zijn slachtoffer zoo goed als onmiddellijk dood was geweest.

Alles gebeurde zoo snel dat Raffles zelfs zijn revolver nog niet had kunnen opheffen om te vuren.

Een tweede man liep zoo hard hij maar kon in het maanlicht over de grasvlakte, struikelde in een kuil, kwam vloekend weer overeind, en strompelde verder, niet meer in staat om hard te loopen.

Hij had zeker een enkel verstuikt of misschien wel een been gebroken.

Het volgend oogenblik zou zijn lot beslist zijn, want de hond tilde het slappe lichaam van den man, dien hij met een enkelen beet gedood had, met zijn sterke tanden een weinig van den grond, liet hem los, zag even rond met zijn bloed beloopten oogen, liet een korten schreeuw hooren, en begon toen den tweeden man te achtervolgen.

Hij was nauwelijks dertig meter van hem verwijderd, en zou hem zeker met enkele sprongen hebben ingehaald.

De ongelukkige zag blijkbaar in, dat hij verloren was, en stond hijgend stil.

Hij trok met de rechter hand een groot mes, en zocht met de linker steun aan den stam van een jongen boom.

Brand sidderde. Hij wist wel dat men evengoed met een zakmes zich een leeuw van het lijf te houden. Nog nimmer had hij zulk een grooten hond gezien, zoo geweldig gespierd, met zulke verschrikkelijke kaken.

Op het oogenblik dat de hond bij den man was, hief Raffles de hand op, mikte kalm en schoot.

Het was alsof de hond midden in den sprong door een onzichtbare hand achteruit werd gerukt. Hij viel ruggelings ter aarde, ploegde den grond even met zijn geweldige nagels, en lag toen stil.

De kogel had het dier blijkbaar midden in het hart getroffen.

Onmiddellijk snelden de twee mannen toe.

De man met het mes hing half bewusteloos van pijn en schrik tegen den boom. Hij hijgde zwaar en keek wezenloos naar het lijk van den hond. Zijn laagvoorhoofd was nat van het zweet en zijn verwarde haren bedekten het ten halve.

Raffles knielde naast den dooden hond, scheen

iets aan zijn hals te zoeken, en zeide toen tot Brand op ernstigen toon:

— Zie, die ongelukkige heeft zich zelf den dood gebracht!

Brand bukte zich en slaakte een kreet van verbazing. De ketting was vlak bij den halsband afgebroken. Maar hoe sterk het beest ook was, het had onmogelijk den zwaren ijzeren ketting kunnen stuktrekken — als de kogel uit de revolver van zijn slachtoffer hem daarbij niet geholpen had!

Inderdaad, het stalen projectiel had een van de schakels geraakt, en wat er van overbleef was niet sterk genoeg meer, om weerstand te kunnen bieden aan de woeste rukken van het wilde dier.

Raffles kwam voor den man staan, die hem half versuft aanstaarde, en vroeg op zachten toon:

— Wie ben je? Ben jij Jesse Pearl?

De man knikte een paar malen, en keek Raffles aan met een soort van bijgeloovige vrees.

Hij was een man van een jaar of vijftig, slordig gekleed, minstens in drie dagen niet geschoren, met kleine, grijsgroene oogen en dunne lippen.

— Wat kwam je hier doen? ging Raffles voort. Zocht je de vrouw? Dan is het leven van je medepligtige nutteloos opgeofferd, want zij is in den vooravond gearresteerd, als medepligtige aan den moord op Bernard Hickory!

De man kromp in elkaar, alsof hij een slag had gekregen, en keek Raffles vol haat en tevens ontsteld aan.

— Hoe wist je zijn naam? vroeg hij toen op heeschen toon.

— Die vond ik in de brieven, die mij bij toeval in de handen kwamen, toen ik hier in den afgelopen nacht een bezoek bracht. Jullie meenden dat de ongelukkige Brigitta het geld had, niet waar?

— En zij heeft het! zeide de man schor. Het varken heeft tijd genoeg gehad om — — — Maar je hebt het mis als je denkt dat ik me verpraat! Je hebt dien duivel daar bijtijds neergelegd — ik zal het niet ontkennen — maar het hemd is nader dan de rok!

— Komaan, Jesse, je bent nu al te ver gegaan man, hernam Raffles op kouden toon. Ik kon je niet in koelen bloede door de hond laten verscheuren — maar ik zal je laten hangen, zoowaar ik leef, als je de waarheid niet zegt! Jij hebt vannacht Bernard Hickory vermoord met behulp van een vergiftigde naald, van uit

de geheime gang! Is het soms niet waar?

De man begon heftig te trillen, en het mes ontviel zijn slappe hand. Zijn stem had niets menschenlijks meer, toen hij vroeg, Raffles aanstarend:

— Ben jij de duivel?

— Neen! zulk een hooge positie bekleed ik niet! gaf Raffles langzaam ten antwoord. Maar ik was van nacht nier. Niet Brigitta stal het geld — ik deed het. Ik ben John Raffles. Komaan, Jesse, dwingt die bekentenis jou ook niet tot openhartigheid? Heb je je vroegere medeplichtige vermoord of niet?

— Ik deed het — en in zijn dood vervloek ik hem nog, den verrader! barstte de man uit. Ja, ik ben Jesse Pearl, en ik heb hem en die duivelsche helleveeg jaren en jaren achtervolgd, zonder dat het iets hielp, totdat ik hem eindelijk te pakken kreeg. We waren met ons vieren —

— Dat weet ik. Ik ken ook de namen, viel Raffles hem in de rede.

— Een er van hielp me — Atchinson. Van de twee anderen hebben ze er een gehangen, en de ander is overhoop gestoken door zijn meid. Maar wij tweeën waren als bulhonden, en lieten niet los. En ik heb hem eindelijk te pakken gekregen — op de manier die jij hebt genoemd! Maar toen ik terug kwam, om het geld! toen was het weg.

— En je dacht dat Brigitta het had! Waarom heb je haar niet vermoord?

— Ze was er niet! Ze was weg gevlucht, met dienzelfden hond die daar nu ligt! schreeuwde de man woest, een trap gevend naar het doode lichaam.

Raffles wisselde een snellen blik met Brand. Deze had dus wel goed gezien! Uit angst was de vrouw het huis uitgelopen, om er pas later in terug te keeren, toen zij geloofde dat de moordenaars ver waren.

Jesse Pearl vervolgde op doffen toon:

— Hij heeft in overdaad geleefd, de schuk, van ons geld!

— Het was gestolen geld, Jesse, zeide Raffles streng.

— Mogelijk — maar het was het onze! Wij hadden er allemaal evenveel recht op, en hij ging er mee op den loop, toen het op verdeelen aankwam. En al heb ik er niets van kunnen krijgen — Ik heb mij en mijn vrienden tenminste kunnen wreken.

Raffles wilde iets zeggen, toen een eigenaardige druk in zijn lendenstreek hem voorloopig den mond weer deed dichtsluiten.

Een zware stem achter hem zei:

— Laat die browning vallen, Raffles, en maak geen grapjes, want het is ernst!

Raffles was een te ervaren man om niet te weten dat de druk in zijn lendenen afkomstig was van een revolverloop. Hij liet de browning vallen, en een tweede man bukte zich haastig, raapte het ding op en liet het in zijn broekzak glijden. Het waren twee agenten, die in de duisternis waren komen aansluipen, en het grootste gedeelte van het gesprek moesten hebben aangehoord. Blijkbaar waren zij in het huis geweest, en hun aandacht was getrokken door het blaffen van den hond en de schoten.

— Geef jij ook maar op wat je aan schietgerij bij je hebt, vriend! zeide de agent met de revolver, een zwaar gebouwd man, tot Brand!

Deze stak glimlachend de hand in zijn zak, haalde er zijn browning uit, opende vlug den kolf, trok er het magazijn met de zeven kogels uit, en wierp dit zoover hij kon in het dichte struikgewas, waarop hij met een beleefde buiging het nuttelooze wapen aan den agent ter hand stelde.

Deze stak zijn eigen revolver op, haalde een paar boeien te voorschijn en zeide kortaf:

— Je bent er bij, Jesse! Je hebt een beetje teveel gepraat, man.

Met een scherp geklikklak sloten de stalen boeien zich om de polzen van den man, die volkomen onverschillig scheen te zijn voor wat er met hem gebeurde.

Hij gaf zijn makker een wenk, en zeide:

— Breng hem binnenshuis, White, ik volg met de anderen. Geef me je boeien, voor dezen man hier!

De agent stak zijn hand in zijn zak, en haalde ze er verbaasd en ongerust weer uit om ook zijn tweede broekzak te onderzoeken.

Toen schreeuwde hij woedend:

— Ik ben mijn handboeien kwijt! En vervloekt — mijn browning ook!

— Boeien en browning zitten veilig in mijn zak, zeide Brand met zijn beminnelijkst glimlachje. Een onbeduidend goocheltrucje! Ik heb daar altijd veel liefhebberij in gehad, zie je. Och, als het donker is, gelukken die dingen al heel gemakkelijk! Je kunt nu eenmaal niet op alles te gelijk letten!

Half dol van woede haalde de zwaar gebouwde agent zijn eigen revolver weer uit zijn zak, richtte het wapen op de beenen van Brand, zooals zijn instructies in zulke gevallen luidde, en haalde een paar malen den trekker over.

En telkens ketste het wapen.

— Niet zoo verwonderlijk! zeide Brand

rustig. De patronen zitten in mijn vestzakje!
Doet U verder maar geen moeite!

De agent was misschien wat driftig, maar hij was een moedig man, en ongewapend als hij was wilde hij Raffles met den vuist neerslaan.

Dat werd hem noodlottig, want een onbespelijkke linksche hoek velde hem neer zonder dat hij een kreet geslaakt had.

Raffles en Brand zagen nog hoe de jongste agent Jesse Pearl, die scheen te willen vluchten, met zijn gummiknuppel neersloeg, en zich toen met zijn collega bezig hield.

En voor het overige was dit avontuur, wat hun betreft tenminste afgelopen.

Den volgenden morgen werd Brigitta in vrijheid gesteld, die inderdaad evengoed bleek te hooren als de commissaris die haar ondervroeg, en men kon ook weinig anders doen, want haar misdaad was werkelijk juist een paar maanden tevoren verjaard.

Wat Jesse Pearl betrof, hij bekende in doffe onverschilligheid den sluwen moord, en werd tot de strop veroordeeld.

Gehangen werd hij echter niet, want een zeer snel voortschrijdende longziekte sleepte hem binnen twee weken nadat het vonnis gevallen was ten grave.

De volgende aflevering bevat:

DE VAMPIER.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

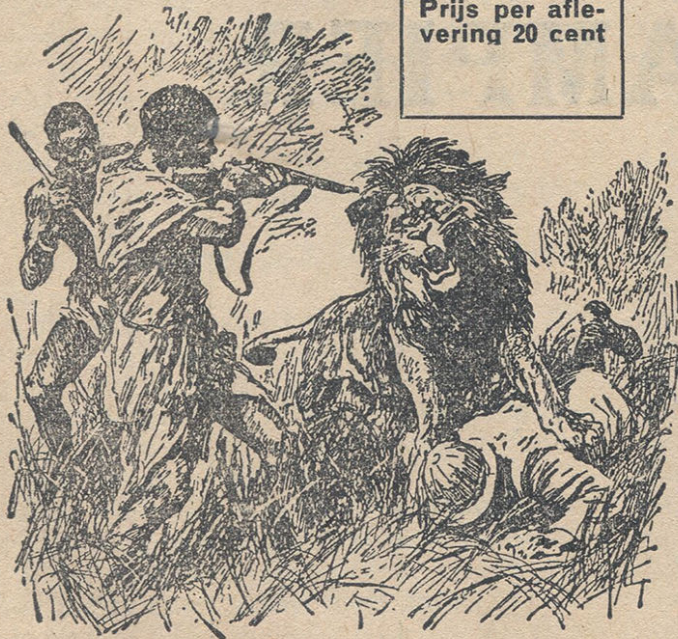
meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wilderissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

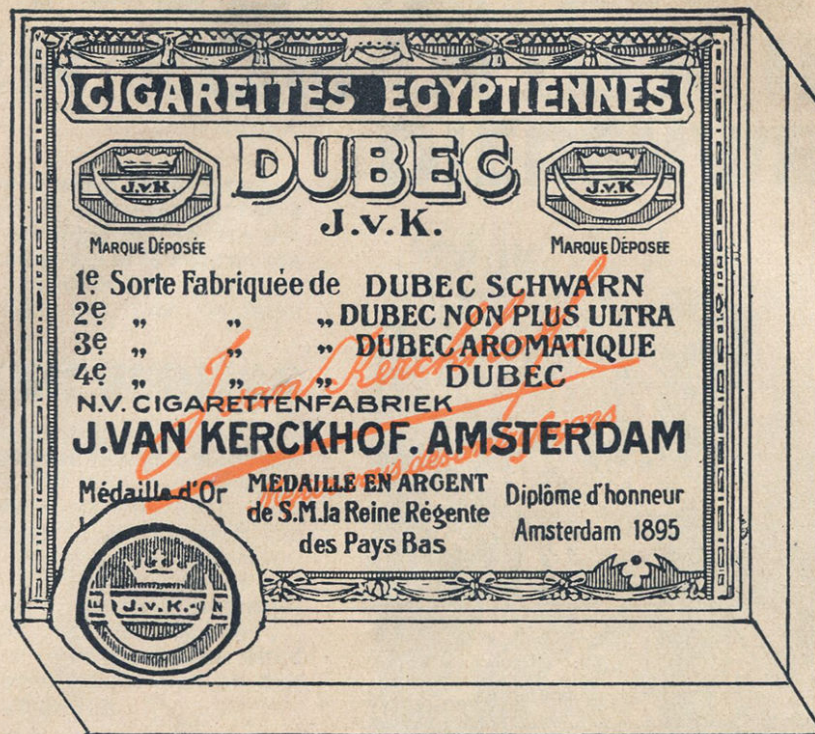
Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885